CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

"Every tree that bringeth not forth good fruit is hewn down, and cast into the fire."
Matt. 7 : 19

NOV. 14th. 1958 - No. 371 - 16 PAGES • P.O. BOX 312, ST. B, HAMILTON, ONT.

14th YEAR of PUBLICATION
Authorized as Second Class Mail, Post office Department, Ottawa, Ontario.

Wat is er aan de hand?

Wie niet helemaal in een wereldje apart leeft, kan de laatste tijd vrij veel verzuchtingen vernemen over de vervlakking, die zich blijkbaar van ons meester maakt. Er is haast geen tak in ons christelijk leven, waar men de klacht over slapheid niet hoort. We kunnen het hele rijtje langs gaan en overal dezelfde verzuchtingen horen.

De jeugd is aan de moedeloosheid toe, omdat de jongelui blijkbaar geen interesse meer hebben in het kerkelijk jeugdwerk. Als ze al naar de vergaderingen komen, is het uiterst moeilijk om ze tot actief medeleven en medewerken te krijgen. De kerkeraden breken zich er het hoofd op wat er toch in de gemeente aan de hand is. Je kunt de mensen — velen althans — er niet van overtuigen dat wij 's Zondags tweemaal naar de kerk gaan. Behoren te gaan althans. De ouders weten veelal niet goed hoe zij hun kinderen in het juiste spoor moeten houden, maar worden intussen heus echt boos als hun Johnny niet is uitgekozen om op het podium te komen tijdens een kerstfeestviering van de zondagsschool. De mensen vinden al meer ergenis in de kerk, van de prediking af tot de wijze waarop de diakenen 's Zondags door de kerk marcheren. De Zondagsheiliging is een kwestie van persoonlijke interpretatie geworden. Wij vinden het prachtig, dat in Canada de bioscopen op Zondag gesloten zijn en dat er geen trucks mogen rijden, maar wij zien er geen "been" in, dat de jongens Zondags gaan vissen of een footballmatch spelen. Wij kunnen urenlang discussieren over de formulering van onze statuten (om toch maar de deur open te houden voor Canadese christenen) en intussen moet de evangelisatiecommissie bedelen om medewerkers (zonder resultaat). We zouden zo kunnen doorgaan. Een ieder kan in eigen omgeving dit lijstje gemakkelijk aanvullen.

Wat is er toch aan de hand onder ons? We kunnen ons er wel vanaf maken en zeggen, dat dit altijd al zo geweest is. We kunnen wel (met een "beroep op de Schrift) zeggen, dat een man als Elia ook zo praatte en dat toen plotseling bleek dat de Here er nog 7000 meer had zoals hij. En we kunnen wel — heel goed gemeend — beweren, dat het voortbestaan van de kerk niet afhangt van ons, maar dat God daar Zelf voor zorgt. Natuurlijk is dat waar, maar het brengt ons met onze vraag geen stap verder.

Als we het aandurven om onszelf critisch te bekijken, dan moeten wij erkennen dat er wel iets verkeerd is. Er hapert iets, als wij onze catechismus laten zeggen, dat wij op Zondag "tot de gemeente Gods naarstig zullen komen" en intussen om allerlei redenen het toch niet doen. Misschien spreekt dat woord "naarstig" ons niet meer toe, maar dan moeten wij daar een ander woord voor vinden, of die catechismus in hedendaagse taal omzetten. Er klopt iets niet, als wij klagen dat de jeugd zo weinig interesse heeft voor het kerkelijk jeugdwerk, en wij zelf ongeinteresseerd toeschouwer zijn. Er is iets beslist verkeerd, als wij de discipelen becritiseren, omdat ze vlak voor de hemelvaart durfden vragen, of Jezus in hun tijd het Koninkrijk aan Israël zou oprichten(die mensen toch, daar hadden ze nu drie jaar onderwijs voor ontvangen), terwijl wijzelf er niet reikhalzend naar uitzien.

Gevaarlijk he, om zo maar deze dingen in de krant te zetten. Om zo maar de vuile was buiten te hangen, zodat iedereen het zien kan. Het moge zo zijn, maar het is veel gevaarlijker als wij door blijven gaan, zoals wij nu doen. Het boetekleed ontsiert niemand. Het gaat er voor het moment niet om, dat er een keurig omschreven oplossing voorgeschreven zal worden. Maar het gaat er wel om, dat wij ons zouden bezinnen op de koers die wij gaan.

Om nog even op die discipelen terug te komen: die mensen voelden tenminste, dat het zo niet blijven kon. Dat er iets moest gebeuren!

Zijn wij het met elkaar er over eens, dat het zo niet blijven kan en dat er iets moet gebeuren? Leggen we het hele probleem nu naast ons neer met de opmerking, dat dit allemaal toch wel erg door een donkere bril is bekeken? Of gaan we de jeugd helpen in hun moeilijkheden? Daar hebben wij niet direct een commissie voor nodig. Dat helpen kan al bestaan, door eens met onze eigen jongens en meisjes te gaan praten, zonder dat iemand het merkt. Maar of daar kracht van uit kan gaan! Gaan we de kerk helpen, door onze ergernissen nu eens te vergeten en die groep mensen te gaan zien, zoals God ze ziet: Zijn uitverkorenen! Zullen we eens zien, waar wij onze krachten kunnen inzetten, zonder te wachten tot we "benoemd" worden in een of andere commissie of organisatie? En tenslotte: gaan we zoals de discipelen, met de vraag naar Jezus toe? Je behoeft er geen dominee voor te zijn, om met elkaar af te spreken, dat je er met God over spreken zult, en je hoeft geen lid van een Gospel-church te zijn, om de kracht van de Heilige Geest in je te voelen.

D. Farenhorst

In weerwil van wat mannen zeggen, toont de statistiek aan dat vrouwen minder auto-ongelukken maken dan mannen. De RCMP patrouilleert alle verkeerswegen in de provincies buiten Ontario en Quebec. Het is duidelijk dat deze agent deze bestuurster geen bekeuring geeft. Voor een interessante beschrijving over de RCMP leze men "Hi Neighbours" in dit nummer.

PLANNEN VOOR HET NOORDEN

Door GERALD WARING.

De tochten van de Amerikaanse onderzeeërs Nautilus en Skate onder het ijsveld van de noordpool, hebben nieuwe perspectieven gegeven aan de geïntensiveerde aanval op Canada's poolgrenzen.

Het feit dat gewone schepen slechts enige weken in de nazomer in de poolzeeën kunnen varen en dan alleen nog maar ten zuiden van de eeuwige ijsvelden, heeft een remmende invloed op de pogingen om de olierijkdommen en mineralen van het poolgebied te ontwikkelen. Sinds bovengenoemde prestaties van de Amerikaanse onderzeeboten heeft zich een bijzondere belangstelling ontwikkeld in de mogelijkheden van vracht-onderzeeboten voor de poolzeeën.

De Nautilus en de Skate "hebben aangetoond dat het mogelijk is dat de poolzee de Middellandse Zee van de moderne wereld kan worden", zei Alvin Hamilton, de Canadese Minister of Northern Affairs and National Resources. Hij kondigde aan dat men in Engeland belangstelling heeft voor het gebruik van onderzeeboten als tankers en voor het vervoer van ertsen — de laatste speciaal voor transport van ijzererts van de Hudson Bay naar de diverse wereldmarkten.

In plaats van economisch gehandicapt te zijn door haar afgelegen ligging in termen van conventionele transportmiddelen, zouden olie en ertsen voordeel kunnen trekken van de korte afstand voor onderzeeërs door de poolzee naar Europa. Ontwikkeling van atoomonderzeeboten als goedkope vrachtschepen zou een belangrijke technologische vooruitgang zijn voor de exploitatie van minerale rijkdommen, die anders niet op economisch verantwoorde wijze te ontginnen zouden zijn. Vracht-onderzeeboten "zouden de economische grondslag kunnen leggen voor de volledige ontwikkeling van de rijkdommen van een kwart van Canada", volgens Mr. Hamilton.

Met gebruik van dergelijke transportmiddelen, die onafhankelijk zijn van ijscondities, voorziet Mr. Hamilton een tweezijdige aanval op de tegenwoordige poolgrenzen; zowel van het noorden, als van het zuiden.

De aanval vanuit het zuiden bevindt zich nu in het eerste stadium: de aanleg van wegen, spoorwegen en luchtlijnen naar de te ontginnen streken. De regering heeft een 7-jaren plan ontworpen, waarvoor $ 100 millioen is uitgetrokken voor de ontwikkeling van een wegennet in de Yukon Territories, aan de grens van Alaska en eveneens in het zuidwestelijke gedeelte van de Northwest Territories. Zij heeft ook de gelegenheid opengesteld voor het besteden van $ 75 millioen over een periode van 5 jaren op gelijke basis met de provincies voor het aanleggen van wegen naar streken die momenteel nog niet met provinciale wegen verbonden zijn.

Een van deze wegen in het hoge noorden, van Dawson City naar Fort McPherson, en verder naar de kust van de poolzee, zal toegang geven tot een streek die meer dan 700 millioen acres beslaat en waar momenteel een van 's werelds meest intensieve jachten op olie gaande is. De maatschappijen die boringen in dit hoge plateau van noordelijk Yukon verrichten, zijn speciaal geïnteresseerd in het vinden van oliereserves voor over 5 jaar. Deze olie zou de wereldmarkten veel sneller kunnen bereiken door de constructie van een pijpleiding naar een westelijke zeehaven waar zij met tankers verscheept zou kunnen worden; met het gebruik van onderzeetankers zou dit het gehele jaar door mogelijk zijn.

De regering heeft eveneens beloofd een spoorweg aan te leggen van Noord-Alberta naar de geweldige lood-zink rijkdommen bij Pine Point, aan de zuidelijke kust van het Great Slave Lake in de Northwest Territories. Bovendien zal zij meer dan $ 100 millioen besteden voor de ontwikkeling van luchthavens in het poolgebied.

Dit grote investeringsprogramma, dat zonder uitbreiding van de bestaande plannen reeds de $ 500 millioen zal overschrijden, is een speculatie waarbij men er op rekent dat wanneer de wegen, spoorwegen, zee- en luchthavens gereed zullen zijn, particulier initiatief aan de slag zal gaan en nieuwe mijnen zal stichten, nieuwe oliebronnen zal aanboren, nieuwe wouden zal ontginnen en op deze wijze meer werk en grotere welstand zal scheppen.

Ondanks boeiende beschrijvingen van het Noorden als een uitgestrekt land waar de rijkdommen voor het opscheppen liggen, zullen de bepalende factoren voor de ontwikkeling van het poolgebied echter economisch zijn. De hoeveelheid olie en ertsen, die uit het poolgebied gehaald zullen worden, zullen in hoofdzaak afhangen van het prijsniveau op de wereldmarkt, productie- en transportkosten, evenals invoerrechten. (CS)

There's nothing clever in showing that you're better than the next man— but there is in being a better man than you were yourself yesterday.

Mr. Diefenbaker's World Tour

Prime Minister John Diefenbaker will knock on the doors of a dozen governments in the next few weeks, seeking agreement on new co-operative approaches to world problems.

He and Mrs. Diefenbaker are on a round-the-world journey which will take them to every major country of the British Commonwealth except South Africa, and also to France, Germany, Italy and Indonesia. They are scheduled to return to Ottawa on December 20.

Mr. Diefenbaker disclosed before his departure from the capital on October 28 that he will urge Commonwealth prime ministers and other foreign leaders to support his proposals to establish international food banks as insurance against food shortages caused by war or natural disaster. He has proposed such banks for the North Atlantic Treaty Organization and the Commonwealth.

"All surpluses of food must be something whereby we can act to ensure . . . that one half of mankind will not go to bed hungry", he explained.

Mr. Diefenbaker also said he will carry a message to countries whose populations are not white-skinned that the "luxury of discrimination" cannot be tolerated.

Observers here consider it significant that Mr. Diefenbaker has omitted the Union of South Africa from his itineraty. At the United Nations recently, Canada ended its record of abstention on the South African racial issue by voting to condemn the Union government on its apartheid policy.

A role for Canada as a bridge of understanding between the West and non-Communist Asian countries has been a goal sought by Canadian diplomats during the last few years. Many observers believe that this role was seriously jeopardized by Canada's action in speaking for and voting for the United States' motion at the United Nations to give a one-year hoist to the debate on the Chinese representation question.

Mr. Diefenbaker said that he hopes his talks with Commonwealth leaders will facilitate closer co-operation among Commonwealth countries. He emphasised that he is thinking of co-operation within the existing loose framework of the Commonwealth, without any formal tightening of political bonds.

Met het vingerteken "Victory" werd door vele arbeiders van de Steel Co. of Canada instemming betuigd met de overwinning, die zij door een lange en voor het land kostbare staking wisten te behalen. Was het werkelijk een overwinning? Dat staat nog te bezien. Leest het artikel op de volgende pagina.

GEWONNEN STAKINGEN

Maar iedereen verliezer!

Van de vrijheid, die wij in Canada genieten, is gedurende de laatste maanden ruimschoots gebruik gemaakt door de labour-unions. Verschillende groot-industrieën moesten haar poorten sluiten tengevolge van stakingen, waarbij duizenden en duizenden werknemers betrokken waren.

Op het moment, dat wij dit schrijven is zulk een mammoeth-staking (die bij de Steel. Co. of Canada) teneinde, nadat de werknemers — sommigen schoorvoetend — de bemiddelingsvoorstellen hadden aangenomen.

Men behoeft geen rekenmeester te zijn om te kunnen becijferen dat de stakingen en de daaruit voortvloeiende loonsverhogingen de betreffende ondernemingen millioenen dollars per jaar kosten.

En toch . . . "Sold down the river!" verkondigde een groot plakkaat op de car van een lid van Hamilton's Steel Workers Union, welke Union na een staking van 12 weken een loonsverhoging van ca. 26¢ per uur plus een aantal sociale verbeteringen had afgedwongen. Deze steelworker was kennelijk niet tevreden met de "victory" die zijn leiders hadden bevochten. Toevallig kennen we deze man. Hij woont in een groot huis, waarvan de 2e en 3e verdieping als apartments worden verhuurd. En uit goede bron vernamen wij dat hij zeker nóg 2 huizen bezit en verhuurt. Dergelijke "opportunities" biedt Canada, als men het voorrecht heeft een aantal jaren bij een goed geleide industrie te mogen werken, regelmatig meer dan $100.00 per week thuis te brengen, en besparingen en huurinkomsten te beleggen in steeds meer 'real-estate".

De stakingen in de grote bedrijven hebben buiten Union-kringen weinig sympathie. Ieder weet te goed dat deze mensen ver uitkomen boven het gemiddelde Canadese weekloon, en . . . dat elke stijging in de loonkosten onverbiddelijk gevolgd wordt door een stijging in de prijs van goederen en diensten. Ook de staalarbeider zelf zal straks weer enkele centen meer moeten betalen voor zijn pakje spijkers of schroeven, enkele dimes meer voor een deurknop en vele, vele dollars meer voor car of huis. (Waar voor de stakers nog bijkomt dat zij tenminste enige jaren moeten werken om het gedurende de staking gederfde loon goed te maken).

Er zijn er echter, die hier anders over denken. Volgens krantenberichten heeft een Union-chief verklaard, dat het volkomen ongerechtvaardigd is om een loonsverhoging te gebruiken als grond voor een prijsverhoging. Vandaar dat deze vakbondleider zal trachten een onmiddellijke bespreking met de regering te krijgen om hier een stokje voor te steken. In plaats hiervan zou de industrie, volgens deze leider, de prijzen moeten verlagen teneinde de koopkracht van de bevolking te vergroten.

De logica ontgaat ons nu toch wel een beetje. Welke zakenman kan zich de weelde permitteren om een prijs te vragen, die te hoog ligt? Welke industrie heeft niet met concurrentie te kampen en is daardoor niet gedwongen de prijs zo laag mogelijk te houden? Geen industrie kan steeds stijgende kosten absorberen zonder haar bestaan en groei in gevaar te brengen. Soms is het antwoord "rationalisatie" (tegenwoordig is dit voornamelijk 'automatisatie") maar hebben de Union Members er belang bij dat bijvoorbeeld 10-20% uit hun gelederen door automaten worden vervangen?

Het zo laag mogelijk houden van kostprijzen en verkoopprijzen is momenteel een NATIONAAL belang voor Canada. Verschillende bedrijfstakken, met name de texiel-, de rubber- en de houtindustrie, het scheepvaartbedrijf en nog andere, hebben de productie drastisch moeten terugbrengen omdat men niet op de wereldmarkt — en vaak zelfs niet op de binnenlandse markt — kon concurreren met andere productielanden. Welk belang hebben de Unions er bij dat mede door hun drijven de ene eierenleggende kip na de andere afgeslacht wordt? Is het eenvoudig hebzucht ten koste van andere delen van de bevolking, of jagen sommige leiders een doel na? Bijvoorbeeld socialisatie van door allerlei maatregelen noodlijdend geworden industriën?

Wij, immigranten van Nederlandse afkomst, hebben van nabij kunnen zien hoe noodzakelijk in sommige perioden loon- en prijsbeheersing voor een land kan zijn. Met deze methoden hebben ook Engeland en Duitsland zich er in nog geen 10 jaar weer bovenop geholpen. Omgekeerd kan een z.g. rijk land dat in een inflatiespiraal verstrikt raakt, in minder dan 10 jaar een groot deel van haar industrie en daarmee van haar welvaart zien verkwijnen. Reeds nu zijn er te veel werklozen, omdat te veel fabrieken leeg staan of op verminderde kracht werken.

Het is bekend dat de Regering zich van deze gevaren bewust is. Prime Minister Diefenbaker verklaarde niet zonder reden op het in April jl. gehouden Canadian Labour Congress: We cannot meet unemployment if we are priced out of the world market. This is no time for drastic or over-demanding action by any sector of the economy". Verschillende organen vragen thans: Waar staat de Regering nu? Nu de eisen aan de grote staalbedrijven de Unions "succes" hebben gebracht, nu de Union-bouwvakarbeiders in Toronto hun uurlonen tot bijna $3.00 zien stijgen, nu de grote strijd in het nikkelcentrum Sudbury nog gaande is? Eén blad schreef: "The politicians disappear like wisps of fog over Lake Ontario. They are as tangible as a handful of air. They count the votes and are silent".

Zou het misschien aan te bevelen zijn als Mr. Diefenbaker op zijn wereldreis ook Nederland aandeed om met Minister Zijlstra enkele vormen van kosten-, prijzen- en winstbeheersing te bekijken? Maar we vrezen dat de veelgeroemde Noord-Amerikaanse vrije economie — inclusief de vrijheid om zichzelf en anderen economisch de das om te doen — nog niet rijp is voor enigerlei wijze van beheersing.

H. C.

CALVINIST-CONTACT

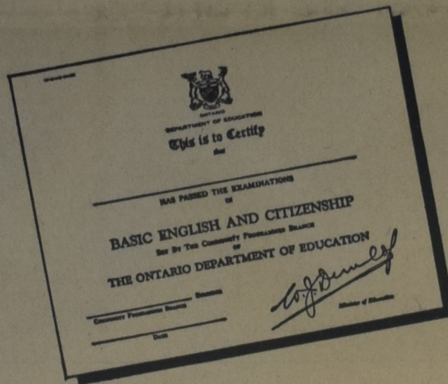
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone LI 5-4636

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.

Subscription price: $ 4.00 per year.

Published by Guardian Publishing Co. Ltd., Hamilton, Ont., on behalf of the Calvinist-Contact Publishing Association.

Leerlingen die met succes hun examens afleggen in de Engelse Grammatica en Burgerschap ontvangen dit Diploma

Door middel van de Afd. Community Programmes zorgt het Ontario Department of Education voor het onderwijs in de Engelse grammatica en de training voor burgerschap voor Nieuw-Canadezen.

Het Departement verleent hulp aan de plaatselijke onderwijsraden voor het vaststellen van taal- en burgerschap cursussen. Het helpt tevens bij de subsidiëring door vrijwillige groepen van deze cursussen.

De Community Programmes Afdeling treedt op als een adviserend lichaam voor de leraren, verschaft gratis hulpmiddelen voor het onderwijs en tekstboeken aan leerlingen. Tengevolge van de samenwerking van de plaatselijke raden met het Departement is het lesgeld zeer redelijk.

Het Departement stelt een jaarlijks examen vast. Geslaagde candidaten ontvangen een diploma getekend door de Minister verklarende dat zij aan de eisen voor de Engelse grammatica en burgerschap hebben voldaan. Dit diploma is de grondslag bij het aanvragen van staatsburgerschap. Het wordt bij de rechtbanken aanvaard als een bewijs van kennis der Engelse taal en Canada. Tot op heden werd meer dan 13,000 diploma's uitgereikt.

De Engelse grammatica en burgerschap cursussen zijn verdeeld over een periode van 3 jaar. De klassen beginnen in October en lopen tot April, twee avonden per week van elk twee uur. Menig leerling heeft de cursus beëindigd in minder dan 3 jaar.

Klassen worden gehouden in meer dan 200 gemeenten. In 1957-58 werden meer dan 26,000 leerlingen ingeschreven in Ontario in 1050 klassen. Inlichtingen betreffende de klassen in Uw omgeving kunnen worden verkregen bij de Secretaris van de plaatselijke schoolraad of rechtstreeks bij de Afdeling Community Programmes

ONTARIO DEPARTMENT OF EDUCATION

Honourable W. J. Dunlop, B.A., B. Paed., LL.D.
Minister

Honourable Leslie M. Frost, Q.C., LL.D.
Prime Minister

KERKEN ZOEKEN ELKAAR

VRIJGEM. EN CHR. GER. IN CONTACT

NEDERLAND. - De Synode van Bunschoten-Spakenburg van de Gereformeerde Kerken (vrijgemaakt) heeft met algemene stemmen besloten weer deputaten te benoemen voor samenspreking met deputaten van de Chr. Ger. Kerken, waarbij werd uitgesproken, dat "onder de klem van de eis des Heeren van gemeenschapsoefening van wie hun geloof, naar den Woorde Gods in eenzelfde belijdenis uitspreken, zulk een gemeenschapsoefening met de Chr. Ger. Kerken moet worden gezocht om tegenover het valse eenheidsstreven en temidden van de afval onzer dagen als broeders, die vasthouden aan het geloof, dat eenmaal de heiligen is overgeleverd, de enigheid des Geestes te oefenen en te bewaren door de band des vredes.

Ongeveer tegelijkertijd dat de Synode van Bunschoten-Spakenburg dit besluit nam werd in DE WEKKER (Chr. Ger.) een "Oproep tot Contact" geplaatst uitgaande van de kerkeraad der Chr. Ger. Kerk te Eindhoven en van die van de Vrijgemaakte Gereformeerde Kerk aldaar. In deze oproep wordt met dankbaarheid geconstateerd dat in de samensprekingen die sedert 1946 tussen beide kerkeraden gehouden zijn gebleken is dat tussen beiden geen confessionele verschillen bestaan. "Beide zijn we met name afkerig van Kuyper's verbondsbeschouwing, zoals deze tot uitdrukking is gekomen in de bekende officiële stukken als Toelichting en Praeadvies met betrekking tot de uitspraak inzake genadeverbond en zelf onderzoek van de Generale Synode der Ger. Kerken van 1942. De Chr. Geref. broeders zien met dankbaarheid dat dogmatische bezwaren die hen in 1892 weerhielden van vereniging met de Doleantie-kerken, ook gedeeld worden door de vrijgemaakten, terwijl deze van hun zijde voorts erkennen dat de Chr. Gereformeerden die bezwaren zeer wel hebben onderkend, al is uiteraard verschil van inzicht blijven bestaan omtrent de in 1892 gevallen beslissingen".

Op grond nu van de gehouden samensprekingen is men van mening dat het doel van verdere arbeid de hereniging van beide kerken moet zijn. Om de weg daartoe te effenen heeft men nu besloten om in de komende maanden gemeenschappelijke samenkomsten in de week te beleggen, waarin de predikanten van beide kerken beurtelings zullen voorgaan.

Een verder voortgaan op de reeds ingeslagen weg zou echter tot grote moeilijkheden leiden met de betreffende kerkverbanden waarvan beide kerken deel uit maken en deel uit willen blijven maken. Het is dan ook daarom dat men deze oproep tot alle Chr. Ger. en Vrijgemaakt Gereformeerde Kerkeraden gezonden heeft daar men geconstateerd heeft dat er elders in het land weinig van toenadering te bespeuren valt. Men roept dan ook op tot een zoeken van elkaar en een samen bespreken van de zaken die tussen beide kerken in het geding zijn.

SPANNINGEN IN DUTCH REF. CHURCH

CEYLON. - Zoals bekend zal de Wereldraad van Kerken in 1961 op Ceylon samenkomen. Een groot gedeelte van de voorbereiding van deze samenkomst ligt nu in handen van de Nationale Raad van Kerken van dit eiland. Van deze Raad maakt ook de Dutch Reformed Church of Ceylon deel uit, hoewel deze kerk volkomen rechtzinnig is en staat op de oude Nederlandse belijdenisgeschriften. In deze kerk worden ook grote bezwaren en scherpe kritieken geuit tegen de Wereldraad van Kerken. Nu echter heeft de Nationale Raad van Kerken verzocht aan de Dutch Reformed Church om gastvrijheid te verlenen aan de afgevaardigden die de samenkomst van de Wereldraad van Kerken zullen bijwonen. De algemene kerkeraad heeft op dit verzoek bevestigend geantwoord.

Rev. John VanEns vraagt zich nu in een hoofdartikel in "The Herald" (het maandblad van de Dutch Reformed Church) af of dit het begin van een aanvaarding van de Wereldraad betekent, en wijst er dan op dat de Dutch Reformed Church wat betreft haar belijdenis volkomen aan de zijde van de ICCC staat, doch laat in het artikel uitkomen dat er in deze kerk tweeërlei opvatting is ten aanzien van de Wereldraad van Kerken en de ICCC.

"Sommigen zullen met de ICCC volhouden dat de weg des Kruises afscheiding betekent; terwijl anderen met even grote beslistheid zullen volhouden "laten wij midden in de zaken gaan staan en het Woord van God spreken zoveel als in ons vermogen is in overeenstemming met de beste Calvinistische traditie."

Schrijver merkt verder op dat de algemene kerkeraad van de Dutch Reformed Church bereid moet zijn om dit vraagstuk onder ogen te zien, en besluit met op te merken dat kerkelijke eenheid door de Dutch Reformed Church zeker wel aanvaard zal worden indien de juiste wijze om tot eenheid te komen gevolgd wordt. De manier waarop de Wereldraad hierbij tewerk gaat kan hij echter niet aanvaarden. "Er is geen weg naar de eenheid tenzij men het onderling eens is over de vraag **Wat de Bijbel is** en **Wat de Bijbel leert**".

PORTRETJE

Opgedragen aan alle moeders van kleine jongetjes

Lieve kabouter met je appelwangen,
je blauwe ogen en verwaaide haar,
je mondje, dat zo hartelijk kan lachen,
twee rijen witte tandjes op elkaar,
je dikke bruine handjes, zelden schoon . . .
mijn kleine zoon!

Ik weet het wel — je bent een flinke kerel,
je bouwt en rijdt en jaagt de hele dag,
maar als iets wankelt in je kleuterwereld
is 't enkel moeder, die je troosten mag,
en vader is voor jou de sterke man,
die alles kan.

Het liefste vind ik je, mijn blonde rakker,
wanneer je 's avonds naar je bedje gaat,
handjes gevouwen, nauwelijks meer wakker,
stamel je woorden, die je niet verstaat:
Heer, laat mij van Uw grote kudde zijn
een schaapje klein!

Tini Van Ameyde

Gebed voor de krant

In "Der Weg", het weekblad van de Rijnse Kerken in Duitsland verscheen onlangs een merkwaardig artikel, dat luidde: "Een gebed voor de krant". Dit werd overgenomen in het Centraal Weekblad van de Gereformeerde Kerken in Nederland, met de toevoeging dat de inhoud ervan bij de lezers een aanleiding kan zijn om ook het terrein van de pers aan God op te dragen en de christelijke pers in het bijzonder in het gebed te gedenken. Het luidt als volgt:

"Het ochtendblad ligt voor de deur. Zal ik het inzien, voordat ik naar mijn werk ga? Er staat zo weinig belangrijks in en opbeurends is er weinig te lezen.

Maar de krant brengt mij toch het nieuws uit de wereld waarin ik leef? Het baat mij niet hier struisvogelpolitiek te voeren. Dat is wel de slechtste politiek. Neen, ik wil haar niet ongelezen laten. Echter kan ik haar voor God uitspreiden:

"Hemelse Vader, bestaat nog heden de inzetting, dat God de Heer regeert en alles wel leidt?

Of beheersen andere krachten de wereld?

Prent het ons in, Vader, bij alle angst over de toekomst, dat Gij zelf het hoogste gezag zijt en dit over ons zult blijven dragen.

Misschien bidden en geloven wij te weinig. We hebben daarmee de wereld aan de kwade geesten te veel overgelaten. Zoals de grote pagina's der kranten dit doen, evenzo maak ik de nood van onze tijd voor Uw aangezicht kenbaar.

Wij mensen brengen de vrede in gevaar. Wij brengen de gezondheid en daarom de atmosferen die ons omringen in gevaar.

Wij brengen al het leven in de aan ons toebetrouwde wereld in gevaar. Vooral de krant is een gevaarlijke macht.

Daarom bid ik U om waarheid, goede wil en zuiverheid van geest.

Hoe vaak stoot ik mij niet aan de sensationeel opgemaakte verslagen. Maar ben ik niet en met mij zo velen mede schuldig hieraan? Omdat we ons in de sensatie storten, die ons lokt en verleidt? Is de krant niet een spiegelbeeld van wat we zijn en begeren? Lezen we niet liever over de slechtheid, in plaats van over het goede, dat in het verborgene bloeit?

Daarom bid ik allereerst voor de lezers.

Verlos ons van de sensatielust en nieuwsgierigheid en scherp ons geweten.

Laat ook de schrijvers in hun werk bij de waarheid blijven, opdat de eer en goede naam niet omlaag wordt gesleurd. Laat hen het goede schrijven en drukken, opdat zo ook alles ten beste keren moge. Ik bid voor al diegenen, die bij de uitgave betrokken zijn: voor de zetters, de drukkers en ook de krantenbezorgers.

Ik bid voor de politici over de gehele wereld, sterk hen in de wil tot vrede. Laat hen niet door eerzucht en machtswellust overmand worden, zonder aan de volkeren te denken, die in angst verkeren.

Wij bidden U, hemelse Vader, om vrede die van boven komt.

Voor de herders en leraren, dat zij het Woord der Waarheid recht leren.

Voor de overheden, dat Gij hen leide en dat wij onder hun bescherming een vredig en rustig leven mogen leiden.

U alleen komt de eer en alle roem en aanbidding toe. Amen."

"Als je een poos in het buitenland vertoeft", zo schrijft Centraal Weekblad," mis je al gauw het positief christelijk dagblad. Wij in Nederland zijn toch bevoorrechte mensen. Wij lezen ons dagblad en als christenen hebben wij ons christelijke levensbeschouwing en zijn zeer gesteld op de christelijke voorlichting voor iedere dag.

Maar gedenken wij de christelijke pers in ons gebed?

Ik herinner mij, dat vroeger de oude predikanten, die niet meer zijn, getrouw iedere Zondag ook de christelijke pers voor het aangezicht van God in de eredienst brachten.

Dat dit meer mocht gebeuren, zij het slechts in soberheid gedaan. Een gebed voor de gehele pers zou niet overbodig zijn. Anders is dit in het buitenland waar er zeker christelijke weekbladen te lezen zijn, maar het dagelijks nieuws onbelemmerd wordt opgedist."

Deze oproep tot gebed voor de pers en in het bijzonder de christelijke pers willen wij graag overnemen. Moge ook in onze immigrantenkerken en in onze immigrantengezinnen het gebed gehoord worden voor het verantwoordelijke werk dat schrijvers en uitgevers verrichten in dienst van het Koninkrijk.

Ad. O.

Where Pines and Maples Grow

POLITIE IN DE CEL

Elf politieagenten, bijna de helft van het politiekorps in Toronto's buitenwijk North York, zijn wegens diefstal of heling gearresteerd. De waarde van de gestolen goederen beloopt duizenden dollars. Een voormalige politieagent wordt in verband met deze diefstallen gezocht.

De autoriteiten hebben verklaard hard te zullen optreden tegen elke politieagent, die schuldig bevonden wordt. Dat zal dan ook ongeveer de enige manier zijn, om het respect voor de politie nog te bewaren. Immers, in het begin van dit jaar werden de huizen van 20 politiemannen in een ander deel van Toronto doorzocht in verband met artikelen, die volgens de boekhouding uit het politiestation waren verdwenen en eerder werden in Toronto 24 agenten gearresteerd, waarvan na langdurig onderzoek van tal van diefstallen tenslotte 15 weer in dienst werden genomen.

CENTIMETERS OF INCHES?

Het is vaak niets anders dan domheid, te denken, dat alles van Nederland beter is dan Canadese artikelen en toestanden. Evengoed is het dom van vele Canadezen, te menen, dat er geen beter en handiger manier van meten en wegen bestaat, dan het systeem van een yard, die drie voet is, en 36 inches, die elk in achtste en zestiende partjes verdeeld worden, of de gallon, die uit vier quarts (en hoeveel pints ook weer?) bestaat en een pond met zestien onsen.

Als U probeert uit te leggen, hoe eenvoudig dat in Nederland is, en in het grootste deel van Europa, waar sinds de Franse tijd het verstandig-eenvoudige "metrieke stelsel" bestaat, zal men in de meeste gevallen zeer vriendelijk wachten, tot U uitgepraat bent om het dan zo vlug mogelijk te vergeten. Dat dit niet verstandig is, wordt bewezen door geleerden, zoals de leden van de Frans-Canadese Association for the Advancement of Science, die eenparig besloten hebben, het landelijk en provinciaal bestuur te vragen, in hun wetenschappelijke rapporten het metrieke stelsel te gaan gebruiken. Het Amerikaanse leger heeft dit stelsel in principe ook aangenomen.

AMERIKAANS AMBASSADEUR

Er komt in Ottawa een nieuwe Ambassadeur van de Verenigde Staten als opvolger van Livingstone Merchant, die als een oud vriend van Staatssecretaris John Foster Dulles van deze post is teruggeroepen om in Washington de positie van Assistant Secretary of States te vervullen.

Aangezien Canada met geen land ter wereld zoveel te maken heeft als met Amerika is het te begrijpen, dat de benoeming van de Amerikaanse Ambassadeur hier met grote belangstelling wordt afgewacht.

Zal het iemand zijn, die Canada welgezind is en daarvan al blijk heeft gegeven in zijn optreden in de Ver. Staten? Of zal het iemand zijn, van wie niets anders bekend is, dan dat hij, zoals sommige Amerikaanse politici, Amerika in alle omstandigheden op de eerste plaats wil zien.

Nu is bekend geworden, dat de 67-jarige Republikein R. B. Wigglesworth voor deze post is aangewezen. Zijn benoeming moet nog door het Congres, dat in Jan. zal vergaderen worden goedgekeurd. Hij is in Washington een invloedrijke figuur en als zodanig wordt zijn benoeming in Canada toegejuicht, hoewel hij minder goed met de verhoudingen tussen Canada en Amerika bekend schijnt te zijn als zijn voorganger, behalve waar het de defensie betreft. In dit opzicht heeft hij altijd sterk aangedrongen op meer samenwerking tussen de beide landen.

Verdien een boek . . .

Geef een boek als geschenk

Het kost U niets om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die dit blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk, nu ons blad steeds actueler en aantrekkelijker gaat worden.

Voor elke abonne, die U op die manier aanbrengt, kunt U uit onderstaande lijst een boek als premie kiezen. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 4.00 opstuurt. Maak gebruik van het gemakkelijke formulier op de achterpagina van dit blad.

Onze lijst van Premieboeken

voor het aanbrengen van één nieuwe abonné voor "Calvinist-Contact"

S. P. Akkerman,	Zand en Klei
M. Apperloo,	Markus Ketsebol
M. Apperloo,	De laatste tocht
L. H. Stronkhorst,	Kinderen der Mensen
A. M. Briggs,	Het is mijn broeder
Jouke Brouwer,	De nieuwe Aarde
J. Van Doorne,	Het kind Hans
Jo Van Dorp-Ypma,	De vrijgezelle onderling
Jo Van Dorp-Ypma,	Domine in Laodicea
M. E. 't Hart	Woningruil
Henk Krijger,	De witte duiven
P. Terpstra,	De kleine Residentie
J. Visser—Rosendaal,	In 't laatste kwartier
Marjorie Buckingham	Broad is the way (Meisjesboek)
Rie Van Rossum	De kloof zonder brug
P. Terpstra	De einder is te ver
G. Van Bokhorst	Een veelbewogen jaar (Jongensboek)
Dr. A. De Bondt	De Satan
Jo Kalmijn—Spierenburg	Moeder vertelt
—	Moeder vertelt verder
Aart Romijn	De Achtergrond
M. A. M. Renes—Boldingh	Het Licht wint (Kerstverhalen)

Voor 2 abonnees:

Arjen Miedema	Gesprekken met Gabriel
Ds J. J. Buskes Jr.	De komst van het Koninkrijk (Bijbels Dagboek)
Ds G. Lugtigheid e.a.	Gebonden Schoven (Bijbels Dagboek)
Dr Elsa Pereira d'Oliveira	Hygiëne van de vrouw
Dr A. C. Drogendijk	Man en vrouw vóór en in het huwelijk
Prof. Dr J. Waterink	Brieven aan jonge mensen

Voor 4 abonnees:

Dr W. M. Kuseman	De wonderwereld der biologie
W. W. Reys	Nederland zoals het was - zoals het is
C. Rijnsdorp	Op zoek naar het geheim
P. W. J. Steinz	De wonderwereld der beeldende kunst

Enkele van de titels welke genoemd zijn in het reclame-boekje zijn uitverkocht. Wilt U daarom Uw keus maken uit deze lijst?

☆ FOR BOYS AND GIRLS ☆

ACCIDENTS . . .

More children die annually from accidents than from the ten leading infectious diseases combined.

The decrease in mortality from infectious diseases has made accident mortality relatively more important in recent years.

In Canada from 1922 to 1926, in the age group 1 to 14 years, there were on an average 11,734 deaths yearly due to infectious diseases and an average of 5004 deaths yearly due to accidents.

In the years 1942-1946 deaths due to acute infections dropped to an average of 5110 yearly, while those from accidents rose to an average of 7315 yearly. During this 20 year period there was an increase in the population of Canada from about 9,500,000 to over 12,000,000.

According to a survey by Rodney S. Fowler M. D., published in the Canadian Medical Journal, accidents have become a very important cause of morality and morbidity in all age groups, but especially in childhood.

The article continues that these mortality figures show only a small part of the problem. It has been estimated that for every fatality due to accident there are 100 accidental injuries and 10 permanent disabilities.

Some have estimated that for every fatal accident there are 150 non-fatal ones. Of 20,902 admissions to the Hospital for Sick Children in Toronto during 1956, 2006 (9.6%) were due to accidents, poisoning and violence.

Statistics from Europe and the United States also indicate a similar immense public problem, which is receiving all too little attention at present.

FIORENZO JOINED THE LIBRARY

Last June Fiorenzo was a newcomer to Canada. He know only a few words of English, and the customs of this new land were unfamiliar and difficult. Before school closed his teacher introduced him to the Boys and Girls Room of the Public Library and Fiorenzo started in to become a Canadian in the summer holidays.

At first he could only look at picture books but he chuckled over the adventures of a little monkey called George and picked up a few new words on each page. At first doggedly, but soon joyously, he went to the library day after day, proceeding from George and his troubles to longer stories. By August he had a fair vocabulary and no longer needed the pictures, and when school re-opened in September Fiorenzo took his place in a new class, able to enjoy anything that another Canadian child could enjoy.

Libraries for boys and girls are a vital part of the Canadian scene. Right across the country from Newfoundland to British Columbia some kind of library service is provided for children. In the cities and towns there are separate children's rooms in the main library and in the branches where boys and girls have access to large and varied collections of books. In rural areas bookmobiles from a central regional library carry the books to the young borrowers.

To children living in isolated spots books are sent by mail through the Provincial Library Service. They travel up to the posts of the Hudson's Bay Company in the far north, they are hoisted up by cable to lonely lighthouses, they are wheeled around on book trucks to sick children in hospitals.

Any child may avail himself of this privilege. He does not have to be old enough to read. There are excellent picture books for little children (one member of a Canadian library is eleven months old). Nor does he need to understand English because, like Fiorenzo, he can learn in the library. There are books of information, books of poetry and fairy tales, and things to make and do. Best of all there are the story books, the classics that have been loved by generations of children, PINOCCHIO, BARON MUNCHAUSEN, THE MISFORTUNES OF SOPHY, Hans Andersen and Grimm and the old tales of Troy. Add to these the new fresh stories by today's authors and you have a Canadian Library for boys and girls.

What does it cost? Nothing. Public Library service is free. In most places a fee of five cents makes a child a member, and from then on all he has to do is return his books in good condition when the borrowing period is up.

Young Canada's Book Week is to be celebrated from November 15th to November 22nd.

Animal Life in Canada

BUFFALO ROAMING THE PRAIRIES

Elk Island National Park, some 30 miles east of Edmonton, boasts one of North America's few remaining buffalo herds. Less than 100 years ago millions of these shaggy beasts roamed the prairies at will. During settlement of the west the animals were mercilessly slaughtered. The last wild survivors, a group of eleven, were spotted in the Hand Hills area of central Alberta in 1880. Six were hurriedly hunted down, the other five disappeared.

Concerned with the possible extinction of the buffalo the Canadian Government took steps to re-establish the animals in Western Canada. Early in the century a greater part of the only remaining herd on the Continent was purchased from two Montana ranchers who had reared the herd in captivity. A great deal of difficulty was experienced in shipping the buffalo but by 1914 some 700 animals were located at the newly-established Buffalo National Park at Wainwright, and also at Elk Island Park.

Reproducing rapidly in the protected areas the herd soon numbered in the thousands. Between 1925 and 1928 several thousand selected members were transported by rail and river barges to Wood Buffalo Park, located in far northern Alberta. Number of buffalo now in the park, accessible only by air, is estimated at more than 10,000. Established primarily for the protection of the buffalo, the park now forms a vast preserve for many other species of big game and fur bearing animals.

In 1940 Buffalo National Park at Wainwright was closed, the land being turned over to the Canadian Army. Buffalo located there were transferred to Elk Island Park. Each year thousands of visitors flock to the area to catch a glimpse of the North American Continent. A small exhibition herd may also be seen at Banff National Park.

The North American buffalo is actually a wild-ox or bison and is larger in size than the true African or Asian buffalo. The American species is believed to have migrated from Asia during the ice age when a land bridge connected Alaska and Siberia.

Beroemde Canadezen

SIR OLIVER MOWAT

(Can. Scene) — Sir Oliver Mowat was Premier van Ontario toen de provinciale regering van haar oude en veel te wensen overlatende behuizing in Toronto naar Queen's Park verhuisde. Het was in het jaar 1891, en vaak heeft men het verhaal verteld dat hij niet geloofde dat de regering dit geweldige gebouw ooit geheel zou gebruiken.

Voordat hij overleed in 1930 bestonden er al plannen voor uitbreiding van de Ontario Parliament Buildings en de kantoren van de regering zijn momenteel verspreid over een aantal kantoorgebouwen die geheel of gedeeltelijk ten dienste van de regering zijn gesteld.

Sir Oliver was niet kortzichtig, hij leefde slechts in een tijdperk van ontzagwekkende groei. Indien echter deze groei in die tijd niet voorzien werd, hoeveel minder kon dan Canada's groei sinds de Tweede Wereldoorlog begrepen worden?

Hij werd in 1820 in Kingston, Ontario, geboren. Hij bezocht een particuliere school en werd als advocaat beëdigd. Nadat hij enkele jaren als advocaat gepractiseerd had werd hij tot een Queen's Counsel benoemd.

Hij werd in 1857 tot liberaal lid van de Ontario Legislature verkozen in een tijd dat deze aanduiding niet geheel fatsoenlijk werd geacht. Hij diende als "Provincial Secretary" in de 48-urige regering van George Brown in het jaar daarop, en later als "Postmaster" in een andere korte liberale regering van de United Province of Canada.

In 1864 werd hij vooraanstaand genoeg geacht om benoemd te worden tot één van Upper Canada's gedelegeerden voor de Quebec Conference, waarin de grondslagen voor de Confederatie gelegd werden. Te dien tijde was hij lid van de Macdonald-Brown coalitie regering die Canada uit haar politieke impasse tot de Confederatie voerde.

In hetzelfde jaar werd hij benoemd tot het Supreme Court of Ontario. In de vroege jaren van de Confederatie was het mogelijk dat één man zowel een zetel in de Legislature van een provincie als een zetel in de House of Commons had. Edward Blake was liberaal leider van Ontario en had eveneens een zetel in de House of Commons.

Toen er een wet werd aangenomen die het onmogelijk maakte beide ambten tegelijkertijd te bekleden, koos Blake de federale politiek en benoemde Mowat als zijn opvolger in Ontario.

Mowat volgde hem op en was Premier en Attorney-General van Ontario van 1872 tot 1896. In de geschiedenis der democratieën bekleedden weinigen een dergelijk ambt voor zo'n lange tijd.

Hij was tegelijkertijd progressief. Hij stond provinciale rechten voor. Hij voerde het geheime stemrecht in, zowel voor provinciale als gemeentelijke verkiezingen en breidde het kiesrecht uit. In de opstelling van de statuten van Ontario vindt men zijn hand nog steeds terug.

★

Toen hij de regering van Ontario uit handen gaf, werd hij tot lid van de Senaat benoemd, waar hij de functie van Government Leader bekleedde gedurende het eerste gedeelte van het Laurier bewind. Ook was hij gedurende korte tijd minister van Justitie. Na een jaar eiste dit ambt te veel van hem en nam hij de aanstelling als Lieutenant-Governor van Ontario aan. Hij bekleedde dit ambt tot zijn dood in 1903.

Het record van Mowat van 46 jaar in vooraanstaande publieke ambten en 24 jaar als Premier van een provincie, zal waarschijnlijk niet gauw geëvenaard worden. Van meer betekenis is echter het feit dat dit in een periode was van geweldige expansie van de provincie en dat hij niet alleen genoeg vooruitzag om een wetgevende basis te leggen voor deze groei maar eveneens vooruitstrevend genoeg was om een voorbeeld te stellen, dat zijn opvolgers nog niet hebben kunnen verbeteren.

GEBOUW GING "VERHUIZEN"

Geen steen kwam van zijn plaats bij de verplaatsing van dit 32 jaar oude gebouw van de afdeling Bosbouw van de University of Toronto, dat 250 voet verder op een nieuw fundament werd neergezet. De verplaatsing van zo'n groot gebouw was een technische overwinning, waar de hele Canadese bouwwereld van te kijken stond. Het werk heeft twee en een halve maand geduurd. Een nieuw gebouw zou $ 600.000 gekost hebben en de verhuizing was blijkbaar nog heel wat goedkoper, al weten wij niet, wat de inschrijvingssom van de ondernemende aannemer was.

AMATEURS WORK MORE CHEAPLY

Now is the time for all good men to bring out their hair clippers and save a buck or two. Wives are doing it, too, in protest over the hike in hair-cutting prices to $1.25 for men and 75 cents for children. The increase is in effect in the Toronto area and is expected to spread to other districts. Here is Steve Magiari, a bartender by occupation, operating on three-year-old son Cas. He says he gets no complaints from his only customer for an amateur job.

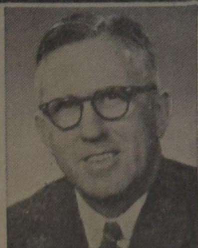
ONTARIO PAYROLL SAVINGS ORGANIZATION

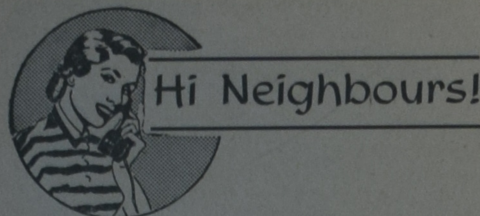
"Werkers in bedrijven in Ontario, die georganiseerd zijn in een "payroll deduction scheme" hebben gezamenlijk voor bijna $ 60 millioen aan Canada Savings Bonds gekocht", verklaarde N. D. Young, chairman van de Ontario Payroll Savings Organization onlangs.

De bekende staatslening in de vorm van Canada Savings Bonds wordt door velen aangegrepen als een veilige en voordelige geldbelegging. Er wordt een goede rente voor het belegde geld ontvangen — 4.19 % over de volle looptijd — en de Bonds zijn ten allen tijde inwisselbaar als men geld nodig heeft, tegen de volle waarde plus de opgelopen rente.

Om deze vorm van sparen aan te moedigen is een organisatie gevormd, waarin werkgevers meewerken, door een gedeelte van het loon van de werknemer op zijn verzoek achter te houden voor de aankoop van deze bonds. Op deze wijze hebben vele gezinnen kans gezien, in goede tijden bijna ongemerkt een "appeltje voor de dorst" achteruit te leggen.

Het is een manier van sparen geworden, waaraan vorig jaar reeds meer dan 238 duizend arbeiders deelnamen, terwijl verwacht wordt, dat dit jaar nog meer aan dit spaarsysteem zullen deelnemen.

Not long ago I had occasion 1) to pass one of our city's parks and I noticed a group of air-force cadets being trained by an able commander. Some of these cadets were so young looking, and like the army cadets they are high-school boys. It made me thoughtful as I watched their precision march across the grass; will they some day be called away to a real battle front?

They are proud of their fine uniform and rightly to for the old song words it just so:

There is something about a soldier, that is fine.
There's something about his bearing,
there's something in what he's wearing,
there's something about a soldier, that is fine.

A love for a uniform is natural to boys I guess, for many a tiny lad 2) is proud and shows it if he can wear a hat like a policeman, or a sailor or soldier, and a uniform does have an attraction.

If you remember the story of Holland's occupation and liberation 3) many a girl has let the love for a uniform lead her astray. 4)

We don't see many uniformed soldiers or airmen in Canada except around the training centres and air-bases but there is one other uniform that is exclusively Canadian, and we may be proud of the members of the Force who wear these attractively colored coats. The nickname "Red-Coats" goes well with them and their record deserves our respect. There are not many tourists to Canada who have not at one place or another encountered one of the men of the Royal Canadian Mounted Police Force.

You find them at many points on the border between Canada and the U.S.A. and then at any important Canadian function, as the National Exhibition, the Royal Winter Fair, Calgary Stampede and similar events 5) of importance, the Mounties are well represented. I guess they have been photographed and filmed more by tourists and foreign visitors than any Canadian with the exception of Indians. But don't get the impression 6) that our Mounted Police are only a tourist attraction, for that would be far from correct. These men are part of our Canadian history and although their past record may sound like a thrilling adventure story, the facts are proven. Their achievements 7) have ben recorded and if you read only an index of events you will soon see that being a member of that Force is not only glamorous 8) and exciting, but dangerous, and many of its men have lost their lives on duty.

The history of the Mounties dates back to 1873 when the force was organized under the titel of North-West Mounted Police with the immediate duty of establishing 9) law and order in the prairie regions of Canada. That was no easy task, for the Canadian West involved an immense area, settlements in the North West Territories were few and far between, communication was difficult and many Indian tribes were yet hostile and savage. 10)

Sending 300 men into this territory was an undertaking calling for well trained men, with plenty of courage, able to withstand extreme weather conditions and long months away from civilization. They had to win the confidence 11) of the Indians who regarded the North-West as theirs by right of residence, and were prepared to fight for this right.

It took several years to prove to the Indians that they had come to maintain law and order and not

to quarrel with them. When white men cheated 12) the Indians they were brought to justice and one of their main purposes in this connection was the whiskey smuggling carried on among the Indians.

When once the Indians realized that the man in the red coats were their friends and not their foes, they respected and aided them in many ways. The Mounted Police could always be trusted, their favor could not be bought and this reputation has spread to the advantage 13) of the Force through the years.

The friendly relations built up between the Mounted Police and the Indian tribes served a valuable purpose when the railroads were being laid. As the land was needed, many times Indian tribes had to be persuaded 14) to move to other reservations, a suggestion which caused dismay 15) to them. It was the tactful handling of the Mounties which finally moved the Indians. Also in protecting the construction crews and their camps the Mounted Police rendered a valuable service.

In 1894 rumors spreads far and wide that gold had been discovered in the Yukon and near the Alaskan border. The resulting stream of settlers brought a lot of lawlessness 16) and the Mounted Police were badly needed. It took a great deal of difficult police work to keep law and order. When the gold rush started in 1897 it was necessary to increase the Force for its duties became more numerous.

Many times the Mounted Police have lived up to their traditional motto: "They always get their man," when a criminal sought refuge 17) in the vast areas in the North or Western Prairies.

When the S. African War broke out in 1899 men were recruited from Canada to serve in the English army and among these are found 245 members of the North West Mounted Police. Many distinctions 18) were won by them among which are the Victoria Cross, one was knighted 19) for services rendered, Distinguished Service Order and many others.

In their records of achievement are very wonderful deeds of service to their fellow men aside from Police duty. In 1879 a prairie fire broke out in the Far North and threatened 20) a Sioux Indian village. Most of the men and able-bodied women escaped but children were left behind. These were rescued by the M.P.

Later an epidemic of smallpox swept an Indian reservation. It spread quickly and only the medical knowledge of a Mounted Police officer who vaccinated many of them saved the settlement from dying out. He travelled many miles to find the sick and help them. No medal was given him for this outstanding service and his pay was very low — only 75 cents a day.

They have helped to fight epidemics of scarlet fever and diphteria, they often had to look after the sick, comfort the dying, bury the dead and disinfect huts and tents. They have taken care of deserted 21) children, brought insane men to places where treatment could give them back their mental health, often at a risk to their own safety. They have helped in landslides, digging out those who were buried and injured and in these instances law and order had to be kept as well.

Many and varied have been the duties of the Mounted Police. In 1927 they succeeded in breaking up a vicious ring 22) of smugglers in narcotics, silk and liquor in Vancouver, they spend months on patrol in the frozen regions of the Arctic; when Eskimos suffer hunger, they accompany them on hunting expeditions or if these fail, bring food to them.

Errands of mercy 23) of this kind have been numerous. Many an ailing Eskimo has his or her life spared through efforts of the Mounties to bring them medical aid or take them to a hospital.

The Doukhobor problem which has recurred 24) in the news again and again has often asked the strictest treatment by the Mounted Police.

The R.C.M.P. as they have been renamed since 1920, have had its headquarters moved from Regina to Ottawa, while the training centre remains at Regina. It has added a feature to its Force namely the Marine Section which has done a fine job patrolling waterways and dealing with smuggling by boat and other crime detection.

Although the Force's name states they are "mounted" Police and perhaps from that destinction they are best known, they have modernized their Force so as to make use of aircraft and car patrol and inspect their outlying districts more sufficient. They use trucks, cars, motorcycles and own one arctic ship. They make use of dogs and have a good number of well trained shepherd dogs.

Our boys will enjoy the books written about the R.C.M.P. and about the adventures of the Dog called Dale owned by Sergeant Cawsey of the Alberta Division of the R.C.M.P.

When all these facts are read it's small wonder that every year 2500 young men apply for service in the Force. But it's a hard won privilege and only 500 or less are accepted each year. They have to be tough to stand the rigorous 25) 8 month training course.

The recruit is closely watched. His temper, alertness, tact, perseverance 26), and patience is noted. He may be given a place in the Security or Intelligence Branch, the Crime Laboratory, the Marine or Air division. He must master the art of horsemanship. The training is as hard for the horses as it is for the men. Maybe you've all seen or heard of the R.C.M.P.'s famous Musical ride, which has thrilled people the world over.

The recruit spends long hours on the shooting range, in the gymnasium and the boxing ring. He must learn life-saving, judo, learn the criminal code and the many Federal Acts which the R.C.M.P. administer, be a good car driver and carry out long-lasting drill.

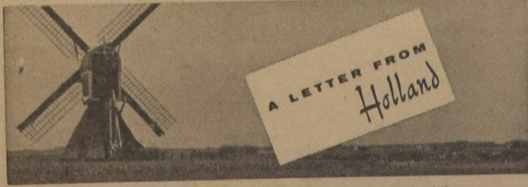
There are now 5000 members of the Force and whether they ride the rugged trail, man a patrol boat, wear "plain clothes" to catch a city criminal, or drive a team of dogs through arctic snow, the Mountie is helping to keep our country safe.

They are often chosen to be an honor guard when royal visitors come to our shores and they do their work so well. A detachment was sent to represent the Force at Queen Elizabeth's Coronation in London and they must have felt proud of their men back home too when these representatives received thunderous applause on their march through London. They accompany Lord Tweedsmuir as he travels through Canada ensuring his safety. They may be wearing the different tunics beside the red coat and blue trousers when they are on patrol in the Marine Section or dressed in furs and parkas when on duty in the North, but whatever the color, it is a high honor to have earned the right to wear the "Scarlet and Gold".

Yours truly,
Your Neighbour.

EEN KLEINE HULP

1) gelegenheid; 2) kleine jongen; 3) bezetting en bevrijding; 4) verleiden; 5) soortgelijke gebeurtenissen; 6) de indruk; 7) prestaties; 8) betoverend; 9) vestiging (van); 10) vijandig en wreed; 11) vertrouwen; 12) bedrogen; 13) in het voordeel; 14) overtuigd van de noodzaak; 15) veroorzaakte ontsteltenis; 16) wetteloosheid; 17) een schuilplaats; 18) onderscheidingen; 19) geridderd; 20) bedreigde; 21) verlaten; 22) boosaardige groep; 23) diensten van weldadigheid; 24) opgekomen; 25) harde; 26) volharding.

door Mevr. Jacoba M. De Groot-Vreugdenhil

Meestal eindigen deze brieven met het nieuws over personen. Dit keer dien ik er mee te beginnen. Want de bejaarde leiders van de Christelijk Historische Unie en de Antirevolutionaire partij, mannen voor wie bij ons volksdeel de eretitel 'onze voortrekkers' bestaat, hebben in deze weken meer dan iets of iemand anders in het middelpunt van de kranten-, radio- en publieke belangstelling gestaan.

★

Daar was allereerst de 74-jarige leider van de Christelijk Historischen, H. W. Tilanus. Op de achtenzeventigste verjaardag van de Vrije Universiteit vond zijn erepromotie plaats in de rechtswetenschappen. Bij die gelegenheid heeft

OVER VOORTREKKERS EN VRIJGEZELLEN, OVER BEVOLKINGSGROEI EN SCHOOLREORGANISATIE

zijn promotor, Prof. Dr I. Diepenhorst, de grote verdiensten geschetst van de promovendus voor de zaak van de hervòrming, de christelijke politiek en het christelijk organisatieleven in Nederland. Tot goed begrip van de Nederlandse verhoudingen mag ik er nog wel even aan herinneren, dat de Vrije Universiteit de stichting is van Dr Abraham Kuyper, en dat de 'jonge' doctor Tilanus een volgeling is van De Savornin Lohman, de man die Kuypers geestverwant, maar niet in alle opzichten zijn medestander is geweest. Over het feit, dat deze erepromotie aan de V.U. plaats vond, verheugde men zich algemeen. Ik zal er maar niet aan beginnen, alle namen en titels op te sommen van de mannen, die Dr Tilanus geluk kwamen wensen. Maar dat de minister-president, Dr W. Drees, persoonlijk tegenwoordig was, mag wel even worden vermeld. Ook Dr Schouten kwam Dr Tilanus de hand drukken.

Dat waren bij elkaar dus drie Nederlandse politieke leiders, die zich voor hun partij èn voor hun land zeer verdienstelijk hebben gemaakt, en die alle drie door Nederlandse universiteiten werden werden onderscheiden met het eredoctoraat.

★

Dr Schouten, de vroegere antirevolutionaire partijleider, heeft in deze weken zijn vijfenzeventigste verjaardag gevierd. Bij die gelegenheid is hem een grootse huldiging bereid. En weer was de leidende socialistische politicus aanwezig, om 'onze voortrekker' te huldigen, nl. Dr W. Drees, onze bejaarde minister-president.

Mr Algera, de antirevolutionaire minister van Verkeer en Waterstaat, heeft om gezondheidsredenen ontslag moeten aanvragen. Hij zal opgevolgd worden door Mr J. van Aartsen, de Haagse wethouder van Economische Zaken. Een van de laatste ambtsbezigheden van de minister was de opening van de brug over de stormvloed-waterkering in de Hollandse IJsel, een belangrijk onderdeel van de Deltawerken, en de langverwachte vaste verbinding tussen Capelle en Krimpen. De naam van de brug was zelfs een verrassing voor de man, onder wiens bewind zij is gebouwd. 'Algerabrug' zal de brug over de Hollandse IJsel heten, deelde de commissaris van de Koningin mede.

'Ter ere van de minister onder wiens leiding zo kort na de stormvloed de Deltawet is behandeld en aangenomen, ter ere van de man die de moed had tot de uitvoering van dit werk opdracht te geven nog voordat de volksvertegenwoordiging zich erover had uitgesproken.'

★

En dan was er nog een andere van onze politieke voortrekkers, wiens naam in deze weken zeer vaak is benoemd: Prof. Dr F. C. Gerretson, die op 74-jarige leeftijd te Utrecht is overleden. Prof. Gerretson is aan de Rijksuniversiteit te Utrecht hoogleraar in de koloniale en constitutionele geschiedenis geweest. Vijf jaar was hij lid van de Eerste Kamer voor de Christelijk Historische Unie. Evenals Dr Colijn heeft hij een leidende functie bekleed bij de Bataafse Petroleum Maatschappij. Als politicus en publicist was hij een zeer strijdbare figuur. Maar zijn meest indrukwekkende geschrift was ongetwijfeld zijn enige dichtbundel, 'Experimenten', waarvoor hij van de schuilnaam Geerten Gossaert gebruik maakte. De gedichten van Geerten Gossaert waren en zijn in brede kringen van ons volk zeer geliefd. Een van de bekendste is 'De moeder': 'Hij sprak en zeide, in 't zaêl zich wenden....' De ballade van de jonge edelman, die zijn moeder vanuit het zadel voorgoed vaarwel zegt, maar als melaatse zwerven terug komt en de poort geopend vindt, de valbrug neer, terwijl zijn moeder 'geen tranen vond, voor zoveel vreugde geen tranen meer'. In de vele artikelen, die aan de merkwaardige figuur van Dr Gerretson werden gewijd, werd ook dit gedicht vaak aangehaald:

'Eén ding heb ik begeerd; één ding
heb ik ontvangen;
Dat, zo de dood mijn leden zou
omvaên,
Ik voor Uw aangezicht, o Bron
van mijn verlangen,
Niet ledig zoude staan.'

Met de Nederlandse vrijgezellen heeft Tweede Kamer zich bezig gehouden. Als zij haar zin krijgt, zullen zij in het komende jaar minder belasting hoeven te betalen; een desbetreffende socialistische motie werd zonder hoofdelijke stemming aangenomen. Vrijgezellen betalen in ons land zoveel belasting dat men over de 'strafklasse' is gaan spreken.

In bepaalde kringen zou men wensen dat ons land wat meer vrijgezellen rijk was. Opgericht is een stichting 'Volk en ruimte', die zich ten doel stelt het Nederlandse volk in lezingen en geschriften over het bevolkingsvraagstuk voor te lichten. 'Tal van Nederlanders, wie het welzijn van ons volk ter harte gaat, maken zich bezorgd over de snelle toeneming van het aantal bewoners van ons kleine land, dat het laagste sterftecijfer van de wereld en het hoogste geboortecijfer van West-Europa heeft.' 'Elke zeven jaar komen er een miljoen Nederlanders bij, bij welke berekening het migratiesaldo en het sterftecijfer in aanmerking zijn genomen.' 'In dezelfde mate als de bevolking toeneemt, krimpt de recreatieruimte in. Die is er nu al nauwelijks meer voldoende.'

Minister Cals heeft een wetsontwerp ingediend, waarbij een regeling getroffen wordt voor ons langzamerhand wel wat chaotisch geworden voortgezet onderwijs. Het komt er op neer, dat er na de zes klassen lagere school voor alle leerlingen een soort brugklas zal volgen. In dat brugjaar zal moeten worden uitgemaakt, voor welk soort opleiding de leerling het meest geschikt is. Hij of zij kan daarna dan nog een voorbereidend wetenschappelijke opleiding volgen van vijf jaar (het tegenwoordige gymnasium), een hogere beroepsopleiding van vier jaar (de tegenwoordige h.b.s.) of drie, twee of één jaar middelbare of lager beroepsonderwijs, die o.a. de tegenwoordige ulo-scholen en de nijverheidsscholen vervangen.

Tenslotte nog een berichtje waarin op een merkwaardige manier uitkomt hoezeer onze Nederlandse samenleving aan het veranderen is.

Door de voortschrijdende mechanisatie in de landbouw en de onstuitbare landhonger van de steden zal het voor jonge dierenartsen steeds moeilijker worden een praktijk op te bouwen. Aldus een spreker op een vergadering van de maatschappij van diergeneeskunde.

LITTLE ROCK

Mijn zwarte broeder heeft een zwaar bestaan,
omdat zijn huidskleur tegen hem kan spreken,
Wij bidden voor hem juist in deze weken
waarin zijn kindren weer naar school toe gaan.

Wij bidden voor hen die daar achter staan
en in verblinding blijkbaar zijn vergeten,
dat onze God niet naar een kleur zal meten
wie straks Zijn heerlijkheid beërven gaan.

Maar in ons eigen alledaags bestaan
hebben wij ook de grenzen doorgetrokken,
wij zijn terecht van Little Rock geschrokken
maar kunnen in ons hart veel verder gaan.

Wij bidden U leert Gij ons zelf verstaan,
dat niet aan ons het recht is toegemeten
om uit te maken wie Uw kind mag heten.
Leert Gij ons eigen Little Rock verslaan.

JAN STOLK

ANKE

door

FOKA VAN LOON

KORTE INHOUD: Anke, het argeloze kind van het platteland maakt kennis met een geheel nieuwe wereld als zij naar de Mulo in de stad gaat. Er is een groot verschil in sfeer tussen het degelijk en wat zwaarmoedig gezin van de dorpssmid Van Dalen en de school, waar de leraren bijnamen hebben zoals b.v. "De Geit". Voor het hoofd der school heeft Anke in het begin gesidderd, maar daar is voorgoed een eind aan gekomen, toen meneer Leens zijn eigen zoon in een dierkundeles voor de ogen van de klas zo diep vernederde. Zoiets vergeet de gevoelige Anke niet . . .

(10)

De jeugd zit als pilaren in de bank. Senior humt nadrukkelijk. Dan steekt de jonge onderwijzer met de wanhoopsgedachte "Kom ik om, dan kom ik om!" van wal — hapérend en gejaagd. Na een kwartier is hij uitverteld, hij voelt zich leeg en dor als een uitgeknepen citroen. Met schrik constateert hij, dat zijn wetenschap omtrent dit gevleugeld insect is uitgeput. Zijn dierkundeles is ten einde. Maar daar van achter uit de klas staren een paar spottende koele grijs-groene ogen hem fixerend aan en als een salvo uit de mond van 'n machinegeweer knettert 't sarcasme van mijnheer Leens senior over de hoofden der leerlingen: "Zo' jongens, dat heeft mijnheer héél mooi verteld, ha, ha, ha. Nu wil ik de les nog met een paar dingetjes, die mijnheer vergeten heeft, aanvullen."

Niemand sneuvelt er ooit door een hatelijk woord, dus ook de jonge mijnheer Leens niet. Alleen is zijn hart deerlijk gekwetst. Dat is echter een lichtgeraaktheid waar Senior geen consideratie mee kan hebben. Met een paar passen staat hij voor de klas, wijst naar zijn verlaten stoel en zegt: "Ga jij daar maar zitten."

Dan vertelt hij een half uur lang, levendig en boeiend, veel belangrijke zaken uit het leven van de bij. De klas luistert ondanks zich zelf en ondanks zijn onaangenaam stemgeluid, aandachtig. Zóveel heeft zijn zoon nooit van de bij geweten, maar dat komt ook, omdat Pa juist een nieuw uitgekomen Duits werk over deze nijvere dieren had gelezen. Zulks was echter zijn zoon niet bekend en hij heeft zich zelf gescholden voor een grote prul, die het nooit zover zal brengen als zijn vader.

De meisjes vinden 't "zielig" voor de jonge Leens. De jongens verklaren mannelijk dat 't een reuze gemene zet was van de oude. Op de gevoelige plaat van Anke's hart heeft zich onuitwisbaar een beeld vastgelegd. Het beschaamde gelaat van de pas beginnende onderwijzer, wiens tekort zo wreed ten toon werd gesteld door de onbarmhartigheid van zijn vader. Ze weet uit eigen ervaring, hoe pijnlijk het is, je feilen voor het oog van een vreemde te zien uitgestald, door één, die je 't naast is op de wereld.

Sinds die tijd heeft mijnheer Leens bij haar afgedaan. Ze heeft haar eerbied voor hem verloren en daarmee is ook de lastige nerveusheid verdwenen, die haar handicapte bij 't overhoren van zijn lessen. Haar ogen zijn even koud en klaar als de zijne en onbevangen zonder aarzelen komen haar antwoorden. Dat is alles, wat de baas van zijn leerlingen verlangt, dus groeit zijn sympathie voor het nuchtere, intelligente dorpskind, naarmate haar genegenheid voor hem minder is geworden.

Evenzo vervliegt haar enthousiaste verering voor de handwerkjuffrouw; een coquet mooi meisje van even over de twintig.

Anke bewondert in de aanvang alles aan haar. Het popperige zacht-rose gezichtje, de porceleinblauwe ogen, de asblonde krulletjes en de welverzorgde handjes met de keurig gesoigneerde nagels. Eén vriendelijke blik doet haar naald vlugger op en neer gaan. Met één goedkeurend woord maakt de juffrouw haar overgelukkig.

Jammer genoeg is Anke geen expert op het gebied van de Nuttige Handwerken. 't Helderwitte kleedje, waarom een kantje moet gehaakt, wordt gauw smoezelig in haar door inspanning vochtig warme handen. Dan vertrekt het pruimenmondje van de juffrouw tot een minachtende lach en tussen een toegespitste duim en wijsvinger geeft ze met een gebaar van afkeer het vodje aan Anke terug, die zich diepongelukkig en vernederd voelt. Maar het dooft de vurige verering niet. Daarvoor gebeurt iets, dat Anke meer wondt en waaraan ze de herinnering haar hele verder leven meedraagt.

De juffrouw houdt van goede manieren, is er zelfs overdreven op gesteld. Niet alzo Anke's moeder. Die heeft bij al het werken en ploeteren in haar gezin schromelijk de uiterlijke beschaving van haar kinderen verwaarloosd. Ze heeft ze geleerd, dat je met twee woorden hoort te spreken. Ja, daar is Anke's moeder zo maar erg op. O wee, als ze een enkelvoudig antwoord krijgt, dan verzuimt ze nooit dat te herzien: "Ja, hond?" en plichtmatig gedwee voldoet haar kroost aan deze eis van wellevendheid. "Ja, moeder." Dan is de zaak weer gezond.

Verder heeft ze haar kinderen bijgebracht dat het hoogst onfatsoenlijk is met de linkerhand te eten.

Anke kan dus haast in geen enkel opzicht de toets van juffrouws scherpe critiek doorstaan. Meermalen al heeft deze zich geërgerd aan dat boerige kind, waarvan haar mannelijke collega's om strijd het verstand en de ijver roemen. Nog steeds heeft ze haar antipathie voor zich kunnen houden, omdat Anke met haar ogen, als van een trouwe hond, haar irriteert, maar toch ook een vaag besef geeft van eigen beschamend tekort aan genegenheid. Maar op die bewuste middag is het toch te erg geworden. De juffrouw staat naast Anke's bank en ziet het dus precies gebeuren.

"Zeg, leen me je schaar even?" vraagt Tine Wijers die voor Anke zit.

Dadelijk bereid steekt Anke haar het instrument toe, maar met de punt naar de vraagster.

"Kind, doe toch niet altijd zo lomp, leer toch eens wat manieren!" roept verbitterd het onderwijzeresje uit.

Verlegen vragend kijkt Anke haar aan, niet wetend wat ze heeft misdreven.

Tine, een gezellige, ronde meid, is vaardiger met de handen dan Anke, maar heeft minder capaciteit voor wiskunde en talen. Daarom onderhoudt dit tweetal een levendige ruilhandel met hun verschillende talenten. Tine brengt stiekum heel wat verknoeid maas- en breiwerk van Anke in orde, terwijl deze haar als tegen-prestatie hij haar sommen en thema's behulpzaam is. Ze wil Anke ook nu uit de impasse redden.

"Kijk, zo!" wijst ze vriendelijk onderrichtend en reikt Anke de schaar zoals te doen gebruikelijk is.

Maar de juffrouw, op het kookpunt gebracht door Anke's dom hulpeloos gedoe grist haar de schaar weer uit de handen en beveelt kort: "Anke, doe het anders en nu goed!"

Alle meisjes, belust op een relletje, kijken geamuseerd toe, al hebben ze in hun hart medelijden met de hevig blozende Anke. Die "pop" ook altijd met haar gezeur!

De juffrouw wacht ongeduldig. Anke, niet begrijpend, wat er van haar wordt verlangd, staat even met de schaar in de trillende handen, gooit het ding dan kletterend neer en zegt bruusk, terwijl haar ogen vuur schieten: "Dáár dan, weet ik, wat u wil!"

Gebiedend wijst de verontwaardigde "pop" naar de deur: "D'r uit, dadelijk, ga naar mijnheer Leens." Deze luistert maar het een half oor naar Anke's hakkelend gestamel. Hij onderbreekt haar met een kort smalend lachje, waarvan Anke niet weet, voor wie het bestemd is en hij kraakt: "Zo, zo, nou dat is niet mooi, wat je me daar vertelt. Zo, zo! nou, ga daar maar zitten! Ik heb wel werk voor je. Lees dit boek maar eens en vertel me dan of het geschikt is voor de bibliotheek".

Nog voor Anke goed van haar verbazing is bekomen raakt ze verdiept in een spannend meisjesverhaal.

De baas kijkt naar het in aandacht gebogen hoofdje en grinnikt bij zich zelf: "Je mocht anders om een lief ding willen, juffrouwtje, dat je zoveel verstand in je fraaie hoofdje had, als dit kind in haar pink."

's Avonds, bij het naar huis gaan, vertelt Anke de film aan Piet, die haar dank zij de gemeenschappelijke tochten door weer en wind, als een broer vertrouwd is geworden.

"Begrijp jij nu wat ik verkeerd deed?" besluit ze.

"Och meid, gezanik op niks af," antwoordt Piet onverschillig, "je mag alles wat scherp is nooit met de punt naar de mense toe, aanreiken, dat is al!"

"Oooo," zingt Anke langgerekt, "is 't anders niet? Wist ik, wat dat mens wou?"

(Wordt vervolgd.)

ONTARIO

... BENT U EEN VAN DE

5,300,000 UIT ONTARIO DIE STAAN INGESCHREVEN VOOR ONTARIO ZIEKENHUIS VERZEKERING ?

De inschrijving voor de Ontario Ziekenhuis verzekering is een overweldigend succes geworden. Tot op heden zijn meer dan 5,300,000 inwoners van Ontario (meer dan 90%) ingeschreven en komen in aanmerking voor uitkeringen wanneer het plan op 1 Januari 1959 in werking treedt. Maar er zijn nog steeds ingezetenen in de provincie die *niet* zijn ingeschreven *en het zijn deze mensen waarvoor deze boodschap is bestemd.*

Het dient duidelijk te worden verstaan en herinnerd dat *slechts verzekerde ingezetenen* uitkering zullen ontvangen onder dit plan.

OP EN NA 1 JANUARI MOETEN DIE PERSONEN DIE NIET ONDER HET ONTARIO PLAN ZIJN INGESCHREVEN HUN EIGEN ZIEKENHUIS REKENINGEN BETALEN INDIEN ZIJ VOOR BEHANDELING WORDEN TOEGELATEN.

29 NOVEMBER IS BESLIST UW LAATSTE KANS OM IN TE SCHRIJVEN EN IN AANMERKING TE KOMEN VOOR UITKERINGEN OP 1 JANUARI 1959

MEDEDELING AAN ALLE

"ALLES INBEGREPEN" ZIEKENHUIS TARIEVEN

MEDEDELING AAN ALLE WERKGEVERS

Indien U 15 of meer personen hebt tewerkgesteld dan is inschrijving verplicht voor elke gesalarieerde ingezetene van Ontario. Indien er een werkgever is die zijn employees nog niet bij de Commissie heeft ingeschreven, dient hij zulks onmiddellijk te doen teneinde aan de bepalingen van de wet op de Ontario Hospital Services Commission te voldoen.

WERKGEVERS MET MINDER DAN 15 PERSONEN

Duizenden firma's die minder dan 15 personen hebben tewerkgesteld kozen de groepsverzekering voor hun employees.

Indien U minder dan 15 personen hebt tewerkgesteld kunt U hetzelfde doen en U geeft Uw employees de voordelen van groepsverzekering.

Groepsinschrijvingsformulieren zijn op aanvraag verkrijgbaar bij de commissie.

UITKERINGEN OP 1 JANUARI 1959

Om te zorgen dat elke ingezetene die nu nog niet is ingeschreven een laatste kans krijgt op 2 maanden gratis bescherming en tevens per 1 Januari a.s. gedekt zal zijn, is de oorspronkelijke sluitingsdatum verlegd naar 29 November 1959. Ingezetenen die **na** 29 November hun aanvraag indienen zullen de 2 maanden vrije bescherming missen en dienen 3 maanden te wachten alvorens hun ziekenhuisverzekering in werking treedt. **Dat betekent, dat indien U in het ziekenhuis terecht mocht komen gedurende de wachtperiode, U Uw eigen ziekenhuisrekeningen zult dienen te betalen tegen het "alles inbegrepen" tarief.** Laat U NU inschrijven, dan hebt U later geen spijt.

- Heeft U een zoon of dochter van 19 jaar of ouder die ingeschreven zou moeten worden tegen de enkelvoudige premie?
- Heeft U een familielid of vriend die oud of gebrekkig is die U zoudt kunnen aanmoedigen voor inschrijving?

MEDEDELING OMTRENT "ALLES INBEGREPEN" ZIEKENHUIS TARIEVEN

Met ingang van 1 Januari 1959 zullen de ziekenhuizen in Ontario een "alles inbegrepen" tarief in werking stellen per dag in plaats van het standaard tarief **plus** extra's zoals thans het geval is.

Het "alles inbegrepen" tarief voor publieke zaal zal tevens omvatten de kosten van extra behandeling (gebruik van operatiekamer, medicijnen, enz.) en zo zal het gemiddelde bedrag voor de publieke hospitalen in Ontario ongeveer $ 17.00 per dag bedragen.

De tarieven zullen echter variëren naar gelang de aard van de behandeling in de verschillende ziekenhuizen en kunnen $ 20.00 of meer per dag bedragen in bepaalde ziekenhuizen.

De "ALLES INBEGREPEN" tarieven zijn ongeacht of de ziekenhuisrekening door het verzekeringsplan of door de patient zelf wordt betaald van toepassing.

De ENIG beschikbare Ziekenhuisverzekering

Het Ontario ziekenhuisverzekeringsplan omvat de meest uitgebreide uitkeringen ooit aan inwoners van Ontario beschikbaar gesteld. Het zal alle publieke zaalbehandeling, die **medisch noodzakelijk** wordt geacht, in publieke ziekenhuizen omvatten, voor interne patienten. Het zal tevens uitkeringen verschaffen voor "buiten-patienten" die ziekenhuisverzorging behoeven in noodgeval binnen 24 uur na een ongeval. De zeer lage premien van $ 2.10 per maand voor een ongehuwde en $ 4.20 per maand voor een gezin worden mogelijk gemaakt door uitgebreide financiele bijdragen van federale en provinciale regeringen. De "gezinspremie" omvat man, vrouw, en alle ongehuwde, niet werkende kinderen onder 19 jaar en kinderen van 19 jaar en ouder die financieel afhankelijk zijn tengevolge van physieke of mentale gebrekkigheid.

MET INGANG VAN 1 JANUARI 1959 ZAL DIT DE ENIGE ZIEKENHUISVERZEKERING VOOR PUBLIEKE ZAAL ZIJN BESCHIKBAAR VOOR INGEZETENEN VAN ONTARIO. INDIEN U NIET STAAT INGESCHREVEN BENT U NIET VERZEKERD.

ONTARIO HOSPITAL SERVICES COMMISSION

HOSPITAL INSURANCE DIVISION TORONTO 7, ONTARIO

TELEPHONE WALNUT 4-3301

HOE U KUNT INSCHRIJVEN

Indien U nog niet bent ingeschreven en niet gerechtigd bent bij een groep te worden ingeschreven, dan kunt U zich laten inschrijven bij de Commissie op een directe betalingsbasis. Vult het aanvraagformulier van deze advertentie in, knipt het uit en zendt het naar de Commissie met een cheque of postwissel voor een maand premie, ongehuwd of gezin, hetgeen op U van toepassing is. STUURT GEEN CONTANTEN PER POST.

Indien Uw aanvraag en een maand premie de Commissie bereikt, op of voor 29 November, dan zult U verzekerd zijn over Januari, Februari en Maart 1959. Vervolgens zijn premien verschuldigd op een kwartaalbasis, voor het eerst in Januari 1959.

INDIEN U NOG NIET BENT INGESCHREVEN GEBRUIKT DAN ONDERSTAAND FORMULIER.

ONTARIO HOSPITAL INSURANCE — PAY-DIRECT APPLICATION

1 SURNAME (FAMILY NAME) ______________________

2 TWO INITIALS ____ ☐ Mr. ☐ Mrs. ☐ Miss

DO NOT USE THIS APPLICATION IF YOU ARE ALREADY REGISTERED

3 ADDRESS ______________________ NUMBER and STREET (Please Print)

______________________ NAME OF CITY OR TOWN (Please Print) ____________ PROVINCE

4 MONTHLY PREMIUMS

Married persons with one or more dependants must pay the family premium.

☐ SINGLE PREMIUM: I am unmarried, separated, divorced or widowed, without eligible dependant(s) $2.10

☐ FAMILY PREMIUM: I have eligible dependant(s) $4.20

ENCLOSE ONE MONTH'S PREMIUM WITH THIS APPLICATION — PAYABLE TO:

ONTARIO HOSPITAL SERVICES COMMISSION
TORONTO 7, ONTARIO

INGEZONDEN:

BIJBEL EN EVOLUTIE

Geachte Redacteur,

Nu de discussie betreffende evolutie blijkbaar ten einde is, zou ik nog gaarne een kort nawoord zeggen.

Het komt mij n.l. voor dat er betreffende evolutie enige spraakverwarring heerst. Het moet telkens weer worden vooropgezet, dat de evolutietheorie is de onderstelling, de fantasie, dat wat wij noemen de gehele schepping, de mens inbegrepen, van zelf is ontstaan, zonder enig ingrijpen van buiten af, door louter toeval.

Daarop kan men toepassen wat de Apostel Paulus zegt in zijn brief aan de Romeinen, "Zich uitgevende voor wijzen zijn ze dwaas geworden."

Toch is dat feitelijk het Evangelie van het humanisme. Nu zijn er Christenen die wel menen dat de soorten van planten en dieren uit elkaar zijn ontstaan, maar die daarbij zeggen dat God dat ze heeft bewerkt.

Wanneer ze daarbij de mens uitsluiten komen ze niet in conflict met Genesis 2. Hun standpunt mag onlogisch en niet consequent zijn, maar echte evolutieleer is dat niet. Want het is God die aan hun erfelijke eigenschappen feitelijk telkens nieuwe toevoegt. En dat is eigenlijk niet wat men onder evolutie verstaat. Het is scheppen. Hun zelf doet die beschouwing geen kwaad. Anderen kan het wel kwaad doen, daar die kunnen menen dat in de echte evolutietheorie waarheid schuilt. Zij gebruiken een verkeerde naam voor hun stelsel en dat werkt verwarrend.

Nu zijn er in de loop van de discussie enkele argumenten naar voren gekomen die een verkeerde indruk kunnen achterlaten vooral bij jongeren. Bijvoorbeeld wordt herhaaldelijk betoogd dat de Bijbel geen natuurkundeboek is.

Dat is waar, mar daarom staan er in de Bijbel geen onjuistheden op natuurkundig gebied, zoals men dan eigenlijk wil laten voorkomen.

De Geest der opperste wijsheid wist, toen Hij de Bijbel inspireerde meer van natuurkunde dan al de geleerden ooit zullen weten, en wist het ook wel zo te formuleren, dat het voor alle tijden waar bleef.

Verder werd ergens gezegd, dat de soorten niet constant zijn. De bedoeling is vanzelf, dat de hogere soorten automatisch uit de lagere zijn ontstaan en nog ontstaan.

Nu hangt dit geheel af van wat men onder soorten verstaat, hoe ruim of beter hoe eng men dat begrip neemt.

De groepen van planten en dieren die in het scheppingsverhaal worden bedoeld, als het zegt: "een ieder naar zijn aard", zijn zonder twijfel bedoeld als constant. Zoals ook het boek der natuur leert. Binnen die soorten kunnen allerlei veranderingen, variaties, mutaties, modificaties optreden; zelfs kunstmatig worden verwekt, maar nimmer zal men iets kunnen bereiken buiten haar aard.

De tulp blijft tulp, een aap blijft aap en een mens blijft mens, ondanks de haast oneindige variatie binnen de grenzen van de soort, die zelfs nog lang niet uitgeput is.

Verder las ik, dat fossielen het bewijs hebben geleverd voor de evolutietheorie. Als dat zo was, was de evolutietheorie geen theorie meer, maar een bewezen zaak.

Maar dat is het nu juist niet!

Het zal altijd blijven een hypothese, een onderstelling, een fantasie.

Ook al zal men tenslotte wonderen doen waardoor men, indien het mogelijk ware, zelfs de uitverkorenen zou verleiden. De fossielen spreken juist de evolutietheorie tegen, doordat men nergens de overgangen heeft kunnen vinden, die dan tussen de soorten moesten hebben bestaan.

Het onderzoek der fossielen heeft juist aan het licht gebracht, dat er tussen de soorten geen geleidelijke overgangen maar onverklaarbare openingen, gaps, bestaan. Dat ze plotseling zijn opgetreden.

Gelukkig neemt ons Geref. volk in zijn brede lagen en vele variaties en modificaties nog altijd een onverzoenlijke houding in tegenover de evolutietheorie.

En dat niet door gewoonte of sleur, maar door de klare leer van mannen als Bettex, Kuyper, Bavinck, Schilder en velen in onze tijd ook hier.

In die houding wordt het bevestigd door synode-uitspraken, b.v. de 1e Asser synode, Synode '53, en thans de wereldsynode te Potchefstroom. Zij allen verklaren dat het historisch karakter van Genesis 1 en 2 moet worden gehandhaafd en daarmee komt elke werkelijke evolutieleer in strijd.

En ook al kan men alles niet goed beoordelen, het gezond verstand van ons Calvinistisch volk verzet zich tegen de voorstelling van een ruigharige Eva met een laag aangezet hoofd naar het evenbeel van de zogenaamde Neanderthaler. "Goed en naar Zijn evenbeeld" stelt men zich anders voor.

Thamesford, Ont. v. d. Werff.

PARLIAMENT NEEDS NEW SPIRIT

Short Speeches, No Desks

Prime Minister Diefenbaker has hinted at changes in the House of Commons. He would like to remove the desks, shorten the speeches, and make the House of Commons once more a place for debate. The Montreal Gazette Comments:

"Such changes are needed. Hansard has as its title: "House of Commons Debates: Official Record." At times the debates may be quick and penetrating. But all too often speakers read what they say from "voluminous notes."

"As thy speak, the House, if not empty already, may grow empty. But so far from the speaker feeling this desertion keenly, he expects it. He may not really be speaking to his fellow-members of the House; he may be only dictating to Hansard. In due course, he may circulate reprints to his constituents, as proof of his faithfulness as their representative.

When he has finished speaking, he may disappear through the curtains into the Commons lobby. He may have little reason to fear that the next speaker will answer him, or attack his arguments. The next speaker may have come with his prepared text. Often speech follows speech, with one taking little cognizance of another.

Whatever this process may be called, it can scarcely be called debating. It may be a presentation of different views. But the speakers rarely come to grips. The clash of opinions, insofar as it may take place, is a general clash, at times no more than an accidental collision.

In hoping to reform this condition Mr. Diefenbaker is not dealing with something new. As long ago as 1900 it was being deplored by Sir John Bourinot, then the Clerk of the House of Commons. He said he had noticed a decided decadence in Canadian oratory during the preceding 20 years.

Sir John remarked: "Members make long speeches for Hansard, and then circulate them to their constituencies. No paper reports them; no one listens."

Yet debating is supposed to provide the very spirit of Parliament. Debate should be a testing. It should be essentially, even necessarily, spontaneous. Previous preparation of serious argument is certainly desirable. But the debate that results from such argument ought to rise then and there; it ought to be an exchange on the floor of the house.

Mr. Diefenbaker is very right in his belief that true debating is discouraged by having the members sit behind desks. Desks are useful pieces of furniture; but in a debating chamber they are anomalous. Desks are for reading and writing, not for speaking and debating. Here, again, the defect is not new. About 50 years ago Harold Spender, the British parliamentary correspondent, was saying: "I would suggest to Canadian parliamentarians, that the most efficient reform would be to take away the desks and compel them to listen to one another."

Mr. Diefenbaker hinted that another reform would be the shortening of speeches. This would be reform indeed. If properly carried out, it would not muzzle or curb the House. Bit it would help to keep the speeches more closely to the issues in debate.

Many a session has gone on vaguely, or with unimportant details; then, in the rash towards the end, really important legislation is swept through without proper consideration. If speeches were kept short and keen, they would come far closer to that definition of debates, which is supposed to be the official record of Hansard.

If this were to happen, the House of Commons might have a far better attendance, Hansard would have far more readers, and parliament would be far more parliamentary.

STRENGTHENING THE MAINSTAY

An address by
J. HERBERT SMITH
President
Canadian General Electric Company Limited
to the Canadian Club, Toronto.

(Continued)

There is another vital area in which manufacturing industry and the people of Canada through their representatives in government have a common and continuing interest. That area is defence. I do not believe that the defence of Canada is the exclusive problem of the Federal government; rather it is an area in which all parts of the economy must accept responsibility. A strong Canadian defence establishment is an absolute necessity, yet it is one toward which — for a variety of reasons — Canadian manufacturers have not yet been able to contribute their full potential.

There has been recent evidence of movement in the right direction in this vital area. Only last summer the Estimates Committee of the House of Commons advocated what the press has called a "Canada-first" policy in defence procurement. The Committee recommended that the Defence Production Department:

1. Encourage, assist and coordinate the growth of technical skills and knowledge in Canadian industry as a program of industrial preparedness.
2. Distribute purchases as broadly as possible in Canada.
3. Use the maximum of Canadian equipment and parts possible.
4. Make available the technical assistance offered to large corporations to smaller Canadian companies.
5. Provide Canadian companies with every opportunity to tender on defence contracts.

I am sure all of us endorse these recommendations as being in the best interests of our defence structure and our overall economy. There is one further suggestion that I believe merits consideration. It seems to me that it would be of very great benefit if responsible representatives of this country's manufacturing industry could be brought into the confidence of government so as to participate in the discussion at the early planning stage of defence weapons. Such discussions — in which the military could brief these representatives of industry on propective requirements — would allow industry an opportunity to prepare itself for future programs. A more informed industry would then be able to invest its own dollars in facilities, in manpower, and in research and development to prepare for impending defence programs. The result would be a competent Canadian manufacturing base which has spent its own dollars to be ready to undertake defence programs at very short notice.

I might mention one other area in which government action could provide a stimulus for Canadian manufacturers. That area is export trade. Canadian exporters, or would-be exporters, are severely limited in their dealings with many prospective customers abroad because there is no institution sponsored by the Canadian government which provides credit to countries to import from Canada. That function is performed very effectively in the United States by the Export-Import Bank. If there were a Canadian equivalent of this Bank I feel it would provide a new and potent force to stimulate Canadian export activities in many product lines of the heavy capital type.

The management of industry in Canada today faces very many opportunities. There is a growing domestic market, and there is an increasing realization that Canadian industry can take upon itself the manufacture of more and more of the products now imported from other countries.

There is a vast untapped potential for Canadian manufacturers in producing more here; and this is clearly indicated by a very simple set of figures. In 1956, we imported $4.4 billion worth of fully manufactured goods, or $273.00 worth for every man, woman and child in Canada. The comparable figure for the United States was $26.00 and Britain $48.00.

These figures leave little room for doubt that Canadians manufacturers not only should, but must, take upon themselves the production of many of these fully manufactured goods now imported.

Even if by manufacturing more here we cut in half our imports of fully manuactured goods and components, we would still be the largest net importer of such goods in the world! And if we were to undertake the manufacture here of that previously imported half — or $2.2 billion worth of goods — it would provide *direct* industrial employment for over 125,000 Canadians, together with the attendant benefits to all levels in he Canadian community.

Is this type of improvement possible, you may ask, or are we merely pulling figures from the air and making them do our bidding? I believe such an improvement is not only possible but is *necessary* if we are to broaden our manufacturing base and provide increased employment opportunities for our growing work force. Such a change will not come overnight, but as in the case of most worthwhile things it will evolve by dint of hard human effort.

We, in industry, fully realize the implications when we suggest a reduction in imports of such goods. We know that Canada must be substantial importer if we are to hold our position as one of the world's leading exporting nations. Foreign trade is vital to Canada. Yet we can still be the world's leading importer of manufactured goods per capita even with a sizeable reduction from our present level.

First then, Canadian industry must take upon itself the risk and responsibility of manufacturing many of the products and components now imported. And second, we must encourage purchasers, when they are confronted with a choice between a Canadian-made product and an imported product, to let "Made in Canada" be a facoor in their buying decision.

In this latter connection, we do not ask for blind and unquestioning national allegiance on the part of the purchaser. Industry cannot expect the consumer to carry the burden of supporting basically uneconomic industry. There will be many industrial operations which will have no economic place in this country for many years to come. We do believe the Canadians manufacturer must be encouraged through the buyer giving some positive consideration to the source of the goods he purchases. Certainly it should be remembered that manufacturers in foreign countries go no further than supplying the product. They pay no Canadian taxes, have few Canadian employees, and provide no financial support for Canadian charitable or welfare organizations, and similar national needs. They have no vital interest in building Canada.

I have talked today of what the future may hold fur us, and the central role we in industry will play in creating that future. Our economic climate is one of the finest examples in the world of the free enterprise system, a system which I recently heard aptly described as People's Capitalism. It behooves those of us in business, as well as those whose actions affect business, to understand our complex economic system so that we may guard it, correct its weaknesses and build on its strengths. (*Abridged*)

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Aangenomen naar Essex, Ont. Rev. J. Vander Meer te Barrie, Ont.

Beroepen te Bowness-Montgomery, Alta. Rev. N. B. Knoppens te Beverly, Alta.

Beroepen te Zillah, Wash. Rev. G. Van Laar te Smithers, B.C.

Beroepen te Georgetown, Ont. Ds. D. C. Los te Ferwerd, Nederland.

Tweetal te Terrace, B.C. Rev G. Ebbers en Rev. F. Einfeld.

Bedankt voor Burnaby, B.C. Rev. P. De Jong te Seattle, Wash.

Bedankt voor Taber-Vauxhall, Alta. Rev. W. Feenstra te Haney, B.C.

Bedankt voor Pembroke, Ont. Rev. G. J. Hoytema te Clinton, Ont.

Bedankt voor Trenton, Ont. Rev. Jac. Geuzebroek te Wellandport, Ont.

Bedankt voor Dunnville-York, Ont. Ds. G. J. Spykman te Blenheim, Ont.

CLASSIS EASTERN ONTARIO

Op de 17 Sept. j.l. gehouden classisvergadering was een verzoek van Rev. J. P. Vosteen van de United Presbyterian Church of Lisbon, N. Jersey om geëxamineerd te worden. Rev. Vosteen wenst over te komen naar de Chr. Ref. Church.

Besloten werd deze zaak nader te behandelen op de Classisvergadering van 9 Oct., waar ook Rev. G. Ringnalda, beroepen predikant van Lindsay is geëxamineerd.

Nogmaals zal bij de Home Missions Committee getracht worden een Home Missionary te plaatsen in New Brunswick en een in de Navan-Kemptville district.

Aanvragen om hulp voor kerkbouw waren ingekomen van Navan, Kemptville, Ont. en Port Williams, N.S.

"TOOGDAG" IN VICTORIA

Verwijzende naar de toogdagen in Calgary en Toronto heeft het bestuur van de Calvinistic Cultural Action te Victoria, B.C. een vergadering belegd, te houden op Donderdagavond 20 November in de Chr. Ref. Curch, waar Rev. R. W. Popma zal spreken over de betekenis van het Calvinisme. Deze lezing zal de eerste zijn in een serie actuele onderwerpen, welke dit seizoen in behandeling komen. Ter afwisseling zullen er lichtbeelden vertoond worden van het barre Noorden van B.C. en er is gratis koffie.

ZEELIEDEN AAN DE WAL

De "Reformatiezondag" kwam in Victoria, B.C. helemaal te staan in het teken van de koopvaardij, doordat de "Samarinda" een vrachtboot van de Rotterdamse Lloyd de haven binnenkwam. Verscheidene leden van de bemanning hebben gedurende de week en op de Zondag een gastvrij onthaal gevonden bij de leden van de Christian Reformed Church, hetgeen geregeld kon worden dank zij het contact dat de heer Homburg met de koopvaardij heeft. (zie zijn artikel in C.C. van 31 October.) Gezinnen die in de toekomst aan dit prachtige werk wensen mee te werken, kunnen zich bij hem opgeven.

SCHOOLNIEUWS

BRANDON. - Ook in Brandon, Man., leeft het verlangen naar een Christelijke school voor de talrijke jeugd van de Christian Reformed Church. Reeds een aantal jaren zijn enkele personen verenigd in een comité tot vorming van een fonds en om alles te doen wat kan leiden tot het begeerde doel in zo kort mogelijke tijd. Teneinde dit fonds te versterken organiseerde de Ladies' Aid Society Donderdag 30 October j.l. een sale, in de annex van het kerkgebouw, welke een succes werd. Bijna $ 250 kon in het schoolfonds worden gestort.

Church requests:

"RIGHT TO WORK"

The consistory of the First Christian Reformed Church of Victoria, B.C. decided to approach the provincial government with the following request, which is also laid before the newly formed Classis British Columbia of the Chr. Ref. Church for approval and adoption:

To The Rt. Hon. Mr. W. A. C. Bennett,
Premier of Britisch Columbia,
Parliament Buildings,
Victoria, B.C.

Mr. Premier:

The undersigned have been instructed by the Consistory of the First Christian Reformed Church of Victoria, B.C., to address you, Sir, as being the representative Head of the Government of this Province, to direct the attention of the Government to a matter of great concern to a large number of Employees and workers of the various trades in our Province.

After our conviction the Church is called to proclaim the Laws of God for every sphere of life, whether affecting Capital or Labour. According to the Word of God the Church has to call people to be subject to the Government Authorities, for there is no authority except from God, and those that exist have been instituted by God (Romans 13:1). Besides that, by the Word of God the Church is urged to make supplications, prayers and thanksgivings for kings and all who are in high positions (1 Timothy 2:1).

The Church, therefore, can not be silent in a situation which is exeedingly serious and lays a burden on the conviction and the conscience of many citizens.

With thankfulness we may acknowledge that the freedom of conviction is written in the constitution of our Nation. This freedom is a precious good and one of the highest treasures of a nation. It belongs to the duty of the Government to maintain this freedom and to save this privilege for all its subjects.

We therefore are required to register a strong protest against the violation of this freedom, one of the basic principles of Christianity, exercised by many Labour Unions who coerce their fellowmen to join a Union against their will and conscience, with the consequence that they lose their job in the event of a refusal. Large numbers of sincere Christians, including members of our Church, hold religious objections to join a Union which ignores and at times is antagonistic to religious belief and practice.

To join such a Union would be to obey man rather than God which is the reversal of the Divine Injunction, and it is therefore impossible for a large number of persons to join themselves to an organization which violates the freedom of conscience and religious conviction, one of our most democratic rights.

We therefore urgently and strongly appeal to our Provincial Government to end the dictatorial and therefore unchristian practice of "Closed Shop" and we propose the Government to amend the "Labour Relations Act" by deleting Article 8 of this Act as the provision therein contained countermands the freedom of choice guaranteed by Article 6 of the same Act.

We trust that the Government will give serious consideration to this address as affecting a large number of citizens who desire the right to work and the right to stand up for their Christian faith and conviction, such as is impossible by the overpowering position of many Labour Unions.

The Government, as God's Minister, may find the ways and provide the Laws, by which for all subjects the right of free choice is guaranteed according to anybody's conviction of faith.

Respectfully yours,

on behalf of the Consistory of this Church:

_______________, President
R. W. Popma.
_______________, Clerk
S. Bosch.

De Vereniging
"TOT ARBEID GEROEPEN"
te Chatham, Ont.
hoopt 20 November a.s. haar
10-jarig bestaan
te herdenken.
Alle oud-leden worden uitgenodigd tot haar bijeenkomst om 8 uur in de basement der Chr. Ref. Church.
Het Bestuur.

DE DOMINEE DIE ZICH VERGISTE

De gevangenispredikant gaf in de dienst op als te zingen lied het vers waarin voorkomen de woorden: " . . . Voor elke dag mij hier gegeven, U hoger, reiner loflied toe". Maar hij bedacht onmiddellijk, dat dit vers in deze situatie minder gewenst was, waarom hij tegen zijn gehoor dit ook zeide en aan een der "kerkgangers" verzocht een lied op te geven. Prompt klonk het: Dominee, laat ons zingen: Ik zie een poort wijd openstaan! Tableau.

(Kerknieuws)

LEZERS SCHRIJVEN

"Elke keer zien we weer uit naar de post of C.C. nog niet komt. Het is een erg mooi blad en we genieten er steeds weer van. Vooral het vervolgverhaal "Anke" is erg mooi.

Mrs. B. M. te Edmonton, Alta.

Foto N.V. C.P.I.M.

De nieuwe ORANJEKALENDER van Pro Juventute is weer verschenen met twaalf prachtige foto's van het Oranjehuis en een nog mooiere kleurenfoto van de oudste twee Prinsessen op de titelpagina. Vele Nederlandse immigranten in Canada zullen er prijs op stellen, deze kalender te bezitten. Zoals bekend is de opbrengst van deze uitgave bestemd om kinderen, die in moeilijkheden verkeren te helpen. De kalender is voor 1 dollar verkrijgbaar bij de Nederlandse boekhandel of rechtstreeks bij "Pro Juventute", Postbus 7101, Amsterdam-Z. II, Holland.

EVEN PRATEN . . .

BESTE LEZERESSEN,

Het is voor mij natuurlijk een hele belevenis om nu voortaan dit hoekje te mogen verzorgen.

Het is een vóórrecht, het is ook een hele taak! Mrs. Witt schreef nu wel woorden neer, als bekwaam en energiek, maar ik voel me helemaal niet bekwaam. Gelukkig mag ik hier ook neerschrijven dat ik me bewust ben dat ik het van mijzelf niet kan, maar dat ik ook weet dat onze Hemelse Vader in alle moeilijkheden met ons mee leeft, en ons ook helpen wil als wij dat van Hem vragen. In alle dingen, groot of klein.

Nu is het niet zo, dat ik van plan ben om persoonlijk deze ruimte elke week te vullen. Mrs. Witt deed dit ook niet, zij had de laatste jaren zoals u weet, haar vaste medewerkers. Ik hoop van harte dat deze dames dat zullen blijven doen. Maar, we moeten meer medewerksters hebben, willen we het hoekje wat gezellig houden. Van het begin af is de opzet van "Women's Corner" geweest: een hoekje vóór vrouwen, vàn vrouwen. In de loop van de jaren zijn er ook heel wat verslagen van Toogdagen etc. in opgenomen. Maar dat is toch eigenlijk niet alleen de bedoeling. Natuurlijk is het goed dat er zo nu en dan een verslag in staat. Je weet dan ook eens hoe het bij anderen toegaat. Misschien hebben de Ladies Societies van onze andere Kerken óók al wel zoiets b.v. bij de Free Chr. Ref. Churches, of bij de Can. Ref. en de Ref. Churches. Daar zou ik wel graag eens iets over willen horen!

Dit is een Calvinistisch weekblad en daarom nodig ik hierbij alle Calvinistische vrouwen uit om eens iets in te sturen voor een eigen hoekje. Weet u dat het u opluchten kan om uw gedachten eens neer te schrijven? Nee, nu niet te gauw zeggen, o, maar dàt kan ik niet! Dàarvoor moet u niet bij *mij* wezen! Want — hoe wéét u dat u niet eens een aardig verhaal kunt schrijven? Hebt u het dan wel eens geprobeerd? Vindt u het geen mooie gedachte, dat u als gewone huisvrouw nu óók eens iets voor uw medemensen kunt doen, zonder dat u er voor van huis hoeft? En hoevelen onder ons klagen zo dikwijls dat de dagen zo lang zijn als je alleen thuis bent!

Vooral de immigranten vrouwen die in de country wonen, weten hiervan mee te praten. Laat dan uw gedachten eens gaan terwijl u uw werk doet en ga dan daarna eens zitten en zet u tot schrijven. Wedden dat het u zelf mee zal vallen? Dan ga ik nu maar uitzien naar een aardig verhaal van uzelf.

Een mooi gedicht nu en dan is óók welkom. Laten we zó proberen om met elkaar dit hoekje gezellig te maken. Zovelen van onze mede immigrantenvrouwen hebben dit zo hard nodig. Als u een beetje goede wil met wat zelfvertrouwen doorelkaar roert moet u eens zien wat voor brouwsel u krijgt! En ik zie nu met belangstelling al die honderden brieven van u tegemoet!

IF WE TRY.

We can learn a useful lesson
from a single drop of dew,
For it sparkles to remind us.
How to make our whole life true;
We should never waste our moments
They are passing quickly by:
To implore them is our duty —
He can do it, *if* we *try!*

Women's Corner

Editor: Mrs. A. Wagenaar
R.R. 4 — Blenheim, Ont.

(BAZAAR VR. VER. ORA ET LABORA PORT WILLIAMS N.S.)

Als we zo al de verslagen, die tot op heden vrij geregeld in de Women's Corner een plaatsje vonden, er eens op nakijken, dan komen we opeens tot de ontdekking dat het toch niet mis is, wat onze vrouwen zo voor en na al gedaan hebben, om maar wat geld in het laatje te brengen. Als er in goede verstandhouding wordt samengewerkt kan er, met Gods hulp, heel wat tot stand komen. Dat zien we ook maar weer aan een verslag dat ons ingestuurd werd door Mrs. Wittenberg van Centreville. Dat ligt helemaal in Nova Scotia, en ook daar wordt hard gewerkt. De kerk staat in Port Williams en daar hebben de dames een verkoopavond gehouden ten bate van het bouwfonds.

De dames hebben genaaid en gebreid en onderwijl timmerden de mannen er op los.

Oók voor het bouwfonds. Ze hebben er met elkaar een gezellige avond van gemaakt.

Er was voor elk wat wils. Sjoelbakken, spelen enz. De netto opbrengst bleek ruim $420.— te bedragen, waar later nog $20.— bij kwam. Is dit geen mooi resultaat, als men bedenkt dat daar nog geen 40 gezinnen zijn?

Een felicitatie waard, dames!

MANNEN . . .!

In afwachting van wat onze vrouwen nu zullen doen in de komende weken, wil ik het hier eens over de mannen hebben. Dit is wel een vrouwenhoekje, maar ik zal u vertellen hoe ik er toe kom om over mannen te praten. Ik las n.l. kort geleden in een Nederlands dagblad dat de mannenmode aan het veranderen gaat. Dat ik nieuwsgierig werd, begrijpt u zeker? Het is n.l. sinds jaar en dag hetzelfde bij de mannen: jas, broek, vest,overhemd. Dat vest bleek op den duur te lastig, dus hebben ze dat overboord gegooid. Maar verder, och, 't blijft altijd maar eender. Er zit in een man zeker niet zo veel ondernemingsgeest en waarschijnlijk is hij ook een beetje te verlegen, om telkens met wat nieuws aan te verschijnen.

Dàt ligt óns vrouwen, nu weer beter!

Maar het gaat nu allemaal veranderen, dames! Althans, volgens dat krantenartikel.

De schrijfster van het artikeltje was op de Herenmodebeurs geweest. De gegevens en zo heb ik overgenomen uit dat stukje. Ik kan er dus *niet* voor in staan dat hetgene wat nu volgt ook werkelijk gebeuren zal! Maar het lijkt me wel leuk als iedere vrouw dit vast leest en wat voorbereid is op de komende gebeurtenissen! Een organisator beweerde daar dat we niet moeten denken dat de man sinds de kruistochten, Columbus en de Zilvervloot *minder* mannelijk is geworden. Hij vindt, dat men dat vandaag in 1958, duidelijk aan een man kan zien, b.v. als hij zich wil onderscheiden van andere, persoonlijker wil zijn, beter wil leven, sneller op klimmen (de maan staat immers al op 't programma) en . . . dynamischer wil worden en dus . . . meer man. Hoe een dynamische man is en doet weet ik echt niet, maar het zal wel iets bijzonders wezen. Als u dus in de komende dagen vind dat uw man anders doet dan gewoon, kunt u er zo goed als zeker van wezen dat hij dynamisch is.

En als u dat dan eenmaal vastgesteld hebt moet u zich maar vóórbereiden op een grote schok, want dan is hij in gedachten bezig zijn gardarobe te veranderen. Hij wil er ook eens wat vrolijker bij lopen. En dan brengen straks niet meer *uw* kleuren de fleur aan in uw klerenkast, nee dan gaan de kleuren van *zijn* kleren wedijveren met die van u! Altijd nog volgens die man in Amsterdam! Uw man gaat dan een oranje blazer, een blauwe broek en gele schoenen dragen, met die bovengenoemde "dynamische" coupe.

Op de jaarbeurs in Amsterdam hebben mannelijke mannequins deze kleren vertoond. En als u in de toekomst nu met uw man naar een party moet, dan draagt uw man voor de gelegenheid een rode smoking. Gemaakt van een soepel en licht mengsel van wol en zijde!!! Ze hebben óók gezorgd dat de mannen in hun vrije tijd gemakkelijk zittende kleren zouden hebben." Leisure wear" noemt men dat, zélfs in Holland!

Er is zelfs dacron en nylon in verwerkt. Ik zie al een man met een nylon jasje! Dan zullen ze nog ónder-jasjes moeten gaan dragen ook. Nu nog even over de *lijn* die men zal volgen. Dit wordt, schrik niet, lezeressen, de trapezium lijn. Ja, u leest het goed. Zélfs hebben we in het afgelopen jaar dikwijls met afschuw naar japonnen gekeken, die deze lijn vertoonden. En nu krijgen de mannen kleren dezélfde "lijn".

Het betekend (volgens die meneer) dat de mannen afzakkende schouders zullen krijgen, smalle broekspijpen en een slanke heup-lijn. Dat laatste is nog wat. Er zijn ook broekspijpen vertoond die van de knie tot de enkel wijd uitlopen. Dat is dan dus een variatie op de oude pof-broeken.

De mannen krijgen Colbers te dragen, die nauw zijn in de taille en dan wijd uit lopen. De overhemden zullen alle kleuren van de regenboog vertonen, maar daar zij we hier al een beetje aan gewend. Het nieuwtje was dat je de overhemden aan 2 kanten kon dragen.

De eigenaar kan het zo binnenste buiten keren, als het in de loop van de dag wat smoezelig wordt. Ik vindt dat maar een onsmakelijk gedoe. Zo'n bezweet ding nog eens omkeren ook. En dat in deze tijd van wásmachines en zo. Nee, ze zijn wat te laat met deze uitvinding. Dat hadden ze ons moeten geven toen we nog elk overhemd met onze handen moesten bewerken.

Maar in elk geval, de man is op weg naar een glorieuze toekomst. Ik mag dat wel. Licht dat wij een beetje gaan delen in hun glorie! En ik zou tegen die tijd wel in een store voor mannenkleding willen staan. Gezellig al die kleuren.

G. Wagenaar

KERSTLITURGIE

De Districts of Ladies Societies in Ontario hebben weer een kerstliturgie samengesteld. De titel is:

"Het wonder van Gods liefde"

Zeer geschikt om Uw kerstavond mee te vullen, zowel voor mannen- als vrouwenverenigingen.
De prijs is 10 cent per stuk. Bij minder dan 10 stuks portokosten extra.
Zend money-order gelijk met Uw bestelling aan Mrs. H. Koenen, 120 Homewood Ave., Hamilton, Ont. (Betaling bij cheque 15 cent extra voor exchange.).

Werft abonnees voor "CALVINIST-CONTACT"
Zie premielijst op pagina 4!

EEN REPUBLIEK in Canada's Dominion

Er is, ver in het Oosten van Canada, een gebied, waar elke morgen de bewoners door het plaatselijk radiostation begroet worden met de woorden: "Good morning, republicans. This is CJEM, the ambassador of the republic . . ."

Het weekblad voor die omgeving is "Le Madawaska" dat zichzelf noemt "the voice of the republic". Blijkbaar was dit weekblad er dus eerder dan het radiostation . . .

De plaatselijke baseballclub noemt zichzelf de Republicans en zelfs de telefoonnummers beginnen er, op verzoek van de bewoners, met de letters RE (public).

Mocht U nog geloven aan een grap dan kunnen wij U meedelen, dat een parlementslid, uit dit gebied, Dr. Lorne Violette, als hij het had over het volk dat hij vertegenwoordigde gewoonlijk sprak van "the people of the republic".

Deze republiek, die een eigen wapenschild heeft en een "president" ligt niet in de trotse Frans-Canadese provincie Quebec, maar in het stille en eenvoudige New-Brunswick. Officieel is het bekend als County Madawaska, waarvan Edmundston, een stad met ongeveer 12.000 inwoners het middelpunt is.

Meer dan tweehonderd jaar geleden werd de "Republiek Madawaska" uitgeroepen door een thans onbekende kolonist die in 1756 beweerde " een burger van de republiek Madawaska" te zijn, om eindelijk af te zijn van het gezeur van Franse en Britse politici, die om beurten uit Quebec, New-Brunswick en de Amerikaanse staat Maine zijn gebied binnenkwamen, om aan de spaarzame bewoners te vragen, zich bij hen aan te sluiten.

Men vond zijn manmoedige woorden zo goed gekozen, dat ze verheven werden tot de zinspreuk van de inwoners van dit gebied, die als "natural citizens" van de republiek beschouwd worden. Belangrijke personen, die een bezoek aan dit gebied brengen, worden tot ereburgers verklaard en krijgen daarvan een oorkonde met het wapen van Madawaska om in te lijsten en op te hangen. Deze eer viel te beurt aan 21 Canadezen, onder wie de voormalige Prime Minister Louis St. Laurent, Primier Hugh John Flemming van New-Brunswick en de Luitenant Gouverneur van de provincie D. L. McLaren. De ceremonie wordt verricht door de "president" M. E. Marmsen, die burgemeester van Edmundston is. Het presidentschap is sinds 1953 automatisch verbonden aan het burgemeesterschap van deze stad.

Niet alle ingezetenen van county Madawaska zijn zo enthousiast over dit "republiek-gedoe". Vooral de schoolopziener B. J. Collin vindt het een grote dwaasheid en steekt dit niet onder stoelen of banken. "Wat een onzin het maakt me ziedend", zegt hij, "we behoren tot Canada en het Britse Rijk".

Andere zijn, zonder in ernst naar onafhankelijkheid te verlangen, trots op hun republiekje, dat zij beschouwen als een eilandje van rust en degelijkheid in een steeds drukker en onrustiger wordende wereld. Het heeft weinig contact met de rest van New-Brunswick en is meer gericht op het naastliggende Quebec en de staat Maine, waarmee het door een brug verbonden is.

Ad. O.

AAN ONZE ABONNEES!

Tot op heden hebben wij aan diegenen, welke hun abonnementsgeld voor de nieuwe jaargang aan ons betaalden het premieboekje gezonden "Het gebeurde in Canada".

Thans is de voorraad hiervan zo goed als uitgeput. Er is echter weer een nieuw boekje in bewerking, dat straks gratis verstrekt wordt aan hen die ons het abonnementsgeld TIJDIG doen toekomen.

Vanaf heden zullen wij de namen noteren van hen, die voor dit premieboekje in aanmerking komen en zodra het gereed is zullen wij het aan de betreffende adressen verzenden. Wilt dus even geduld hebben?

De Administratie

1	2		3	■	4	5		6	7	■	8		9	10
11		■	12	13			■	14		15		■	16	
	■	■	■	17		■	■	■	18		■	■	■	
19	20	■	21			22	■	23			24	■	25	
■	26	27			■	28	29		■	30		31		■
32				■	33				34	■	35			36
37		■	38	39		■		■	40	41		■	42	
	■	■	■	43			■	44			■	■	■	
45	46	■	47			■	48	■	49		50	■	51	
52		53		■	54	55		56		■	57	58		
■	59			60	■	61			■	62				■
63		■	64		65		■	66	67			■	68	69
	■	■	■	70		■	■	■	71		■	■	■	
72	73	■	74			75	■	76			77	■	78	
79				■	80					■	81			

HORIZONTAAL: 1. plaats in Zeeland; 4. familielid; 8. wapen; 11. vreemde munt; 12. deel van een kan; 14 gewicht; 16 wintervoertuig; 17. bijwoord; 18 dubbelklank; 19. eenheid van kracht (afk.) 21. karakter; 23. vlek; 25 bestaat; 26. uiting van plezier; 28. vogeleigenschap; 30. boordsel van goud of zilver; 32. wederkerend voornaamw.; 33. jongensnaam; 35. drank; 37. voorzetsel; 38. vat; 40. alpenweide; 42. ambtshalve (Lat. afk.); 43. bang; 44. schrede; 45. ambthalve (Lat. afk.); 47. familielid; 49. filmmaatschappij (afk.); 51. windrichting (afk.); 52. ijzeren spoorstaaf; 54. kleur; 57. bloem; 59. eter; 61. krantenjongen; 62. vaartuig; 63. bijwoord; 64. buigzaam; 66. deel van een voet; 68. romeins imperium (afk.); 70. God zij lof (Lat. afk.); 71. soort verlichting; 72. maanstand (afk.); 74. putemmertje; 76. Indische winkel; 78. meterton (afk.); 79. explosie; 80. slingerplant; 81. verkorting van sociëteit.

VERTICAAL: 1. lolletje; 2. voorzetsel; 3. heilige (afk.); 4. bep. telwoord; 5. Engels voorzetsel; 6. ambtshalve (Lat. afk.); 7. zuivelproduct; 8. de dato (afk.); 9. zangnoot; 10. Indisch wapen; 13. deel der V.S.; 15. luizenei; 20. rots in zee; 21. bep. telwoord; 22. spoedig; 23. Duits pers. voornaamw.; 24. vervoermiddel; 25. zijrivier van de Donau; 27. van het lopende jaar (Lat. afk.); 29. voormalig Nederlands eiland; 31. bijwoord; 32. jaargetijde; 33. jongen; 34. schoeisel; 36. reusachtig beeld; 39. boom; 41. luchtstrijdkrachten (afk.); 46. edelknaap; 47. plaats in Overijsel; 48. deel van een huis; 50. plaats in Afrika; 51. Europeaan; 53. dierengeluid; 55. liefkozing; 56. bedorven; 58. voorvoegsel; 60. magnesiumpoeder; 62. deel van een bloem; 63. bloem; 65. stand der edelen; 67. Engelse universiteitsplaats; 69. klein beetje; 73. inhoudsmaat (afk.); 74. klaar; 75. romeins imperium (afk.); 76. zoals de akten getuigen (Lat. afk.); 77. herkauwer; 78. soort onderwijs.

OPLOSSING VOLGENDE WEEK

HET ZWARTE LINT

Op een heldere dag in Augustus van het jaar 1924, beëindigde Dr. Perry Doolittle, een huisarts uit Toronto, met zijn Ford automobiel, de in die dagen ongelooflijke reis van 3400 mijlen van Halifax naar Vancouver. Deze reis hield in vele grote reparaties, ontelbare lekke banden en 6 weken lang door elkaar geschud worden over bergen, rivieren, muskeg, rotsen en zand, evenals over spoorwegen (met gebruik van treinwielen).

Met andere woorden, deze reis werd gemaakt over elke mogelijke bodemgesteldheid, behalve over goede wegen.

In Augustus van dit jaar maakten honderden Canadezen in regen en zonneschijn dezelfde reis. Gemiddeld hadden ze er tien dagen voor nodig — en nu zonder treinwielen of spoorwegen.

Het is voornamelijk aan asphaltwegen te danken dat dit 3400 mijl lange, 6 weken durende avontuur, veranderd is in een gemakkelijke, veilige tiendaagse tocht, die niet langer beschouwd wordt als een belangrijk onderwerp van gesprek.

Meer dan 90% van Canada's 220.000 mijlen bestrate wegen zijn met asphalt bedekt en er zijn meer dan 4000 andere manieren waarop asphalt gebruikt wordt; vele kwamen tot ontwikkeling omdat het een waterdicht cement vormt. Wegens zijn veelzijdig en algemeen gebruik kan het verbruik van asphalt worden aangenomen als een maat voor de welvaart en de levensstandaard van een land.

"In landen met een goed-ontwikkeld wegenstelsel ziet men meestal een hoge levensstandaard", volgens Dr. Norman McLeod, lid van de afdeling marktonderzoek van Imperial Oil Limited en een asphalt technoloog met een internationale reputatie. Kortgeleden voltooide hij zijn tweede wereldreis met als doel een studie van de asphaltvereisten in de oostelijke landen. "Minder ontwikkelde landen hebben weinig wegen die tegen alle weersgesteldheden bestand zijn. Dit vergroot natuurlijk hun transportproblemen, het houdt hun vooruitgang tegen", zegt hij.

Goede wegen zijn niet alleen nodig voor nationale ontwikkeling en verdediging, zegt Col. C. W. Gilchrist, algemeen directeur van de Canadian Good Roads Association, ze vormen tevens een belangrijke factor voor de unificatie van het land.

"Bestrate wegen hebben voormalige geïsoleerde gemeenschappen met elkaar en met de hoofdcentra in Canada verbonden. Voordat de afgelegen streken van Canada hun wegen bestraat hadden, moesten scholen op korte afstanden van elkaar langs de landwegen gebouwd worden. Er waren nooit genoeg onderwijzers om aan de behoefte te voldoen en de uitrusting van deze scholen was vaak slecht. Tegenwoordig rijden schoolbussen over verharde wegen, halen de kinderen op en brengen ze naar goed geoutilleerde centrale scholen, waar voldoende onderwijskrachten aanwezig zijn."

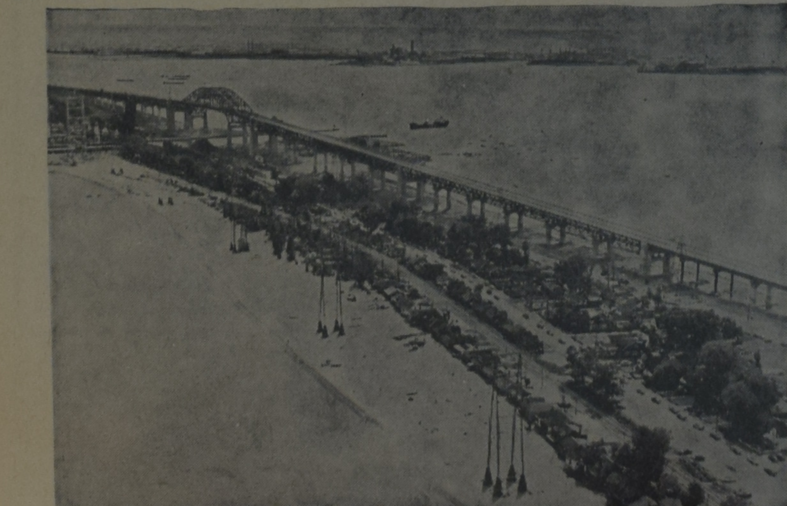
"Canada", zegt Gilchrist, "is nu in een van haar grootste perioden van wegenbouw in haar geschiedenis. Binnen enkele jaren zullen we jaarlijks meer dan een billioen dollar voor de wegen besteden."

Eigenlijk hebben de tien provincies samen dit bedrag al bereikt, aangezien het wegenbudget voor dit jaar geschat wordt op $ 900 millioen — ongeveer $ 54 per inwoner. Voor de bestrating van wegen in dit jaar zal ongeveer 1,6 billioen pond asphalt gebruikt worden, van het totale asphaltverbruik van 2,28 billioen pond. Als dit zo doorgaat zal het asphaltverbruik in 10 jaar ongeveer verdubbeld zijn.

In het begin van de 19e eeuw ontwikkelde een ondernemende Schot, John Loudon McAdam, die de slechte Engelse wegen moe was, een systeem voor het bestraten van wegen, dat berustte op het gebruik van steenslag en dat door de Britse autoriteiten werd aangenomen; dit werd de voorloper van de moderne wegen. Aan 't einde van McAdam's leven werd voor het eerst koolteer gebruikt als toevoeging tot deze steenslag, teneinde de waterdichte bestrating, die we tegenwoordig kennen, te verkrijgen.

Veertig jaar later werd in Noord-Amerika de eerste asphaltweg in Philadelphia gelegd. Aan het begin van deze eeuw hadden de meeste Canadese steden enkele geasphalteerde straten, 't was echter niet voor 1914, bijna een eeuw na het Engelse besluit, dat de eerste Canadese rijksweg van Toronto naar Hamilton bestraat werd.

Sindsdien heeft men overal in Canada asphalt gebruikt voor het leggen van het bekende lange zwarte lint, dat ons brengt naar huis, avontuur, of naar een geliefd vacantieoord. (CS)

"Het zwarte lint" van de Canadese wegen is op sommige plaatsen nog erg smal en als er op zulke plaatsen veel verkeer is, zoals b.v. tussen Toronto en het Niagara district, spreekt men niet meer van een lint, maar van een "bottleneck". De situatie bij de Burlington Beach, waar jarenlang een steeds toenemende stroom van auto's mijlenver vaak stapvoets moest rijden, is thans opgeklaard door de voltooing van de hier afgebeelde Skyway, een brug, die niet alleen hoog genoeg is voor zeeschepen, maar tevens de hele "bottleneck" situatie op een "verheven" wijze oplost, als men tenminste genegen is, zich te onderwerpen aan de tolheffing, die hiermee voor het eerst in Ontario is ingevoerd.

ON YOUR WAY

"Love . . . is not provoked"
(1 Cor. 13 : 5)

We all know the explosive personality—perhaps one such personality is so familiar to us that we hardly recognize him. Such a person is what we call trigger-tempered. Very little is needed before he will spit angry words at the person who has "crossed" him or before he grabs a telephone to pour out his bitterness into the receiver.

For our convenience we put this explosiveness down to character and then proceed to regard character as unchangeable. "He has always been that way" we say, implying that he will always remain that way too. But when we know that person better, we discover that it is just certain things that make him boil over. He has a raw and sensitive spot somewhere. At some time in the past he has been deeply hurt and ever since then he has carried that "hurtness," that woundedness, with him. At the slightest provocation now the old ulcerated wound acts up again. It has become a built-in character defect. People now say: You have to watch out with him. Handle him with care.

But this kid-glove treatment actually makes matters worse. The explosive person knows he is being isolated as a source of destructive feeling. He senses quickly enough that people are not as free with him, or as companionable, as with others. And because he habitually blames others for his bitterness, he now adds to it a feeling of hostility: people do not like me. They walk around me as if I am a porcupine.

Now our text says "Love is not provoked." That does not mean that love is the cure for the embittered and hostile person—however true that may be. But it means this: a man who has the love of God in his heart (the love that is from God in Christ Jesus), and who approaches the world with this attitude of love, does not permit himself the kind of angry feelings that develop into bitterness and hostility. Love is the great preventive: where it is dominant, bitter feelings do not have a chance.

The bitter person is beyond prevention. What he needs is the cure of Christ. He must learn, not to think of God in terms of a hateful and hostile world, but to think of the world, of people, in terms of a loving, redeeming God. With his eyes directed toward the cross of Jesus he will be ashamed of his bitterness and, by the grace of God, become human, open, and companionable again.

John Vriend.

CLASSIFIED ADS

ARE EASY AND NOT EXPENSIVE

Pay your advertisement when you send it in. See our new standard-rates below:

Birth-announcements	$ 2.50
Engagement-announcements	$ 2.50
Marriage and anniversaries	$ 3.50
Notifications of death	$ 3.50

"For Sale" and "Want" advertisements up to 40 words $ 2.00.
For every word more 5¢.
For "letters under number" $ 0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

De God des Verbonds vertrouwde ons weer een kind toe. Wij noemden haar

WINNIFRED ROSE
(Wendy)

Wm. R. Rang.
A. C. Rang—Bruinink
Rita.
Debby.

Box 475,
Strathroy, Ont.
October 23, 1958.

With gratitude unto the Lord we announce the birth of our daughter and sister

JO - ANN

on November 1, 1958.

Mr. and Mrs. Clarence Dijkstra.
Peter, Harry.
873 Concession Rd.,
Preston, Ont.

With gratitude to God we are happy to announce the birth of a daughter

ANITA

Mr. & Mrs. Ray VanderPloeg.
Joyce.
Stewart.
November 4, 1958.
Sarnia, 819 Exmouth St.

Twee alg. ontw. meisjes zouden graag in

CONTACT

komen met twee jongemannen in Ontario, leeftijd 27—35 jaar. Brieven onder no. 1159, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Voor direct gevraagd:

ENKELE BEKWAME METSELAARS EN TIMMERLIEDEN

Geruime tijd werk. H. Wimmenhove, Contractor, Box 235, Drayton, Ont. Tel. 127.

Aangeboden in Toronto:

PRIMA KOSTHUIS

2 min. van Bloor St. streetcar, 24 uur transportation. Kamers voor 1 en 2 personen. Billijke prijs. 42 High Park Ave. Tel. RO 6-9102.

Zo spoedig mogelijk

MEISJE VOOR DAG EN NACHT

in gezin met 5 kinderen, waarvan de moeder wegens ziekte een half jaar rust moet nemen. Liefst boven de 18 jaar. Adres Mr. D. Wijga, R.R. # 2, Brampton, Ont. Phone Huttonville 108.

Nette Geref. jongeman, 35 jaar, zoekt

KENNISMAKING

met net meisje. Brieven onder nummer 1158, % Calv.-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Come and see

THE

NEW 1959 Studebaker

AND THE

Studebaker Lark

TODAY.

Priced below all other cars in the low-price field.

We also have **FIAT, D.K.W.** and a large selection of **USED CARS.** COME IN TODAY AND DEAL See BILL VANDERWAL

BUTLER MOTORS
311 YORK ST., HAMILTON

---

124 Acre Dairy Farm

Groot 9 kamer huis in goede staat. 2 grote barns, kippenhok, machineschuur. 2 grote silo's. Vee, en machinerie, is bijna allemaal nieuw. De melk gaat naar Hamilton. Het land is geschikt voor aardappels, turnips, bieten, enz. enz. De farm is ongeveer 8 mijl van de grens van Hamilton. Vraagprijs $ 43,000, met $ 13,000 down.

JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Bel LI. 9-3894 of schrijf.

KENNISMAKING GEZOCHT

door middle-aged lady. Chr. Ref. (weduwe), in Grand Rapids of omgeving. Niet ouder dan 50 jaar. Geheimh. verz. en verz. Brieven met foto o. e. retour onder no. 1157, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

FURNITURE FACTORY FOR SALE

fully equipped, well stocked, Easy terms. Apply S. Wald, Box 85, Palmerston, Ont.

DE SPIEGEL

. Christelijk Nationaal Weekblad.

Het blad, dat in geen enkel Nederlands gezin in Canada mag ontbreken.

Abonneert U op ons Canadese adres:

De Spiegel, Box 214, Stn. D, Hamilton, Ont. (Zend daarbij $ 6.95 voor Uw jaarabonnement.)

WEDERVERKOPERS

Het beste en goedkoopste adres voor ROOKVLEES, aan een stuk of gesneden, voor BOTERHAMWORST, aan stuk of gesneden, voor GEKOOKTE WORST, aan stuk of gesneden, PLOCKWORST en SNIJWORST, Saucise de Boulogne, enz. is

HOPMANS MEAT MARKET
5 Emma St. Tel. El 2-0740
Chatham, Ontario

Gaat U naar Holland?

Reis per Holland-Amerika Lijn
Famous for Service

J. VANDER VLIET
304 Dundas St. W. - Telef. 4641
TRENTON, ONT.

Schriftelijke Lessen ENGELS

1. Voor Beginners. 2. Kerktaal. 3. Voor Gevorderden. 4. Vooropleiding Highschool. Ook cursus Nederlands voor kinderen. U krijgt les per brief. Vraagt vrijbl. inl.: Dutch Institute, 604 East Third, Pella, Iowa, U.S.A.

EEN BELANGRIJKE WINKLER PRINS

De medische W.P. in twee delen compleet, prijs $ 18.—. Een prachtwerk, dat een algemeen inzicht geeft over bouw en functie van het menselijk lichaam, ziekten, bestrijding en zo mogelijk genezing.

THE MOODY BIBLE STORY BOOK, for boys and girls of all ages.

De Nederlandse kinderbijbel van G. Ingwersen in het Engels vertaald, prijs $ 4.75.

Psalter Hymnal in klavarskribo $ 4.20
Drogendijk, Man en Vrouw $ 2.15
Hegger, Mijn weg naar het licht $ 2.55
— Moeder ik klaag U aan $ 1.95
Waterink, Brieven van jonge mensen $ 2.60
— Hoe vertellen we het onze kinderen $ 3.10
Arie en Katrien in Canada $ 2.50
A. M. de Moor Ringnalda, Moeder Ditta
— En het leven gaat verder. In kunstleder banden, samen $ 3.50, levering eind Dec.-Jan. 1959

ZETKA-BIJBELS op verzoek als zichtzending, zowel als Toneelstukken voor onze reciteerclubs.

SUK'S BOOKHOUSE
47 North Street MU 4-2035
ST. CATHARINES, ONT.

Holland-Amerika Lijn

Naar Holland

Geriefelijk en Gezellig!

De NIEUW AMSTERDAM—STATENDAM—RIJNDAM en MAASDAM, uitgerust met volledige "airconditioning" en "stabilizers" om Uw comfort gedurende de reis te vergroten, lopen op weg naar de Rotterdamse thuishaven regelmatig Southampton, Le Havre en soms ook Cobh in Ierland aan.

s.s. NIEUW AMSTERDAM

Nederlands grootste passagiersschip

De NIEUW AMSTERDAM, vlaggeschip van de Nederlandse Koopvaardijvloot, is bekend om haar luxueuze Eerste Klasse. De Kajuits—en Toeristenklasse bieden een "elk wat wils."

s.s. STATENDAM

Nederlands nieuwste passagiersschip

Vrijwel het gehele schip staat ter beschikking van de Toeristenklasse. De meeste hutten hebben een eigen badkamer met toilet. De STATENDAM is een favoriet in het transatlantisch verkeer en geniet een welverdiende reputatie door haar verzorgde keuken en uitstekende bediening.

Verwacht in oktober 1959
het fabuleuze, nieuwe
S. S. ROTTERDAM
37,000 bruto ton

Het vijfde schip van de lijn sinds 1872 dat deze erenaam zal dragen.

s.s. RIJNDAM • s.s. MAASDAM

populaire zusterschepen

Speciaal gebouwd voor het vervoer van Toeristenklasse passagiers, die geriefelijk en economisch wensen te reizen. De verzorging van de innerlijke mens en het gevarieerde amusements programma maken het reizen aan boord van deze schepen een waar genot.

De NOORDAM • WESTERDAM

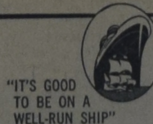
Deze Eén Klasse motorschepen hebben, door hun smaakvolle inrichting, een geheel eigen, intiem karakter en zijn bijzonder in trek bij bereisde passagiers.

Direkte afvaarten naar Rotterdam.

Boekt tijdig bij Uw reisbureau.

Minimum passageprijzen naar Rotterdam gedurende het goedkope seizoen:

	Eerste Klasse	Eén Klasse	Kajuitsklasse	Toeristenklasse
NIEUW AMSTERDAM	$327.00		$222.00	$181.50
STATENDAM	304.00			190.50
RIJNDAM en MAASDAM	252.00			181.50
NOORDAM en WESTERDAM		$247.00		

"IT'S GOOD TO BE ON A WELL-RUN SHIP"

Holland-Amerika Lijn

MONTREAL: Dominion Sq. Bldg., 1010 St. Catherine St. West
TORONTO: 159 Bay Street • **WINNIPEG:** Room 405, Royal Bank Bldg.
VANCOUVER: 540 Burrard Street

Uw **HOLLAND-AMERIKA LIJN**-vertegenwoordiger
is **ADRIAAN LIMBERTIE** van

DONWAY TRAVEL AGENCIES

DON MILLS SHOPPING CENTRE, DON MILLS (TORONTO) — HI 4-8467

Voor alle land-, zee- en luchtreizen dit reisbureau

G. DEN HARTOG
Agent
"Holland America Line", "Seven Seas", enz.
R.R. 2, AYLMER
Highway 73 South - Phone 487 R 58

DUTCH BOOKSTORE
H. VAN PELT
25 Hiawatha St., - ST. THOMAS
Voor het Hollandse boek zijn wij het
VOORDELIGSTE ADRES
Vraagt onze lijsten!

---

96 ACRE DAIRY FARM

2 mijl vanaf de stad. Groot stenen huis met 9 kamers, 2 badkamers en twee keukens. Geschikt voor 2 gezinnen en van alle gemakken voorzien. Prima barn, plaats biedende voor 24 melkkoeien. Silo. Varkensschuur en machineloodsen. 18 melkkoeien en 4 stuks jongvee (Holstein). Melkcontract momenteel $ 400 per maand. Kan worden opgevoerd. Aangezien deze farm dicht bij de stad ligt is het zeer geschikt voor een gezin met kinderen die uit werken willen gaan. Prijs $ 26,000.—, $ 8,000.— down.

Belt of schrijft voor nadere inlichtingen naar

KRAAY AND SCHRIEL,
Real Estate & Insurance
29½ KING STREET ST. CATHARINES, ONT.
Tel. MU 2-9545. Na 6 p.m. WE 4-1813 of WE 4-1563

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....
Post-adres ....
....
Aangebracht door: ....
Naam ....
P -adres ....
....
Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15 ¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

A n:
Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....
1 t-adres ....
....
....

OUD ADRES:

....
....